

מבקר המדינה 2005

אילן חצור

(עפ"י "רוויזור" מאת גוגול)

הדמויות:

אוסקר פפרנו - ראש עיר בנגב

לונה - אשתו

נופית - בתו

מקסים מצליח - עוזר ונהג שלו

אהרון קונסטנטינופול(פטיש) - היועץ המשפטי של העירייה

הרב יצחק מישעי - ראש המועצה הדתית, חבר מועצת העיר

נחמן טוש - ראש מחלקת החינוך והתרבות

אברהם צוקר - גזבר העירייה

יעקב פוסטה - ממלא מקום ראש מחלקת תברואה

ששון מורדוב - פקח

ששון דוידוב - פקח

ציון - בעל אכסניה בעיר

נמרוד שחר (פורפרה) - מהמר ומתחזה

משה שרשור - החבר שלו

(דרפט מס. 1 8/5/05)

מערכה ראשונה

תמונה 1 - המזבלה

טקס פתיחת המזבלה החדשה. במה, דגלים, שלטים... מורדוב ודוידוב מכוונים את הקהל. מצליח ניגש למיקרופון

מצליח: ערב טוב, לשבת בבקשה... כולם לשבת אמרתי! אני מתכבד להזמין לבמת הכבוד את חברי מועצת העיר:
(בעלי התפקידים עולים לבמה זה אחר זה)

ממלא מקום ראש מחלקת תברואה, יעקב פוסטה! ראש אגף חינוך תרבות וספורט, נחמן טוש! היועץ המשפטי לעירייה, ניקולאי המר! סגן ראש העיר וראש המועצה הדתית, הרב הגאון והצדיק רבנו יצחק מישי. ממלא מקום ראש העיר וגזבר העירייה, אברהם צוקר... וגבירותי ורבותי, לכבוד ולעונג לי להזמין לבמה את האחד והיחיד, הלב, המנוע והנשמה של העירה שלנו, ראש עירנו האהוב, האיש והאגדה, אוסקר פפרנו!!!

(אוסקר עולה לבמה, מנופף לקהל, מחיאות כפיים קוטעות את נאוםו מדי פעם)

פפרנו: גבירותי ורבותי, אורחים ואורחות, ברוכים הבאים! אם הייתי אומר לכם לפני שנה, שכאן, במקום הזה, תקום המזבלה הגדולה ביותר במזרח התיכון, מה הייתם אומרים לי? "אוסקר אתה חולם, אתה רואה פטה מורגנה, מה יש פה? חולות שועלים ולטאות, שממה." גבירותי ורבותי, היום זאת כבר עובדה - המזבלה עומדת! אני גאה ושמח להכריז בזאת על פתיחת מזבלת "סביוני הנגב!" (מחיאות כפיים)

אכן, לא בקלות הגענו לרגע ההיסטורי הזה. מהרגע שנודע לנו שמתכוונים להעביר את מזבלת חיריה לנגב, עבדנו, אני וחברי לעירייה, יום ולילה, מסביב מתחת ומעל לשעון, התמודדנו בתחרות קשה מול ערים אחרות בדרום, נלחמנו בשיניים וניצחנו! ואני מבטיח לכם, שתוך כמה שנים המזבלה הזאת, לא רק שתהפוך למרכז האשפה הלאומי של ישראל, אלא גם תהווה מודל לחיקוי מזבלתי בינלאומי! התיירות לעיר תקבל תנופה אדירה, מומחים מכל העולם יעלו אלינו לרגל ללמוד איך אצלנו הופכים זבל לזהב! ממחר, מדי יום ביומו,

יזרמו לכאן מאות משאיות ממזבלות מכל רחבי הארץ! ויזרימו איתם מיליונים לקופת העיר, כסף שישמש את כולנו לבניית עתיד טוב יותר. ואני אומר לכם, ביום החגיגי הזה, זאת רק ההתחלה! בימים אלה אנחנו מנהלים מו"מ על פתיחת סניפים בעיר שלנו עם הפירמות הטובות בעולם: גוצ'י, פרוצ'י, אבולעפיה... אנחנו נקים פה פלנטריום, דולפינריום סניטריום ואקווריום, עם יותר דגים, יותר כרישים ויותר לווייתנים מהמצפה התת ימי באילת!

תרשו לי לסיים בנימה אישית. עוד חודשיים הבחירות. אחרי שתי קדנציות, התלבטתי קשות, אם להתמודד שוב, אבל מדי יום אני מקבל עשרות פניות נרגשות של תושבים, המפצירים בי להישאר בתפקידי. לא נותר לי אלא לקבל את הדין, להיעתר לבקשתכם ולהמשיך אתת תנופת העשייה! מכם אני מצפה להתייצב ביום הבחירות, לממש את זכותכם הדמוקרטית ולהחזיר בבושת פנים את זה שמתמודד מולי למקום שממנו הוא צנח אלינו, ואני מתכוון צנח! עם כל הכבוד לצה"ל! אבל נניח לפוליטיקה, וניגש לחגיגה. אני מתכבד להזמין את המשאית הראשונה להיכנס אל האתר!

(בסאונד נשמע צפירה וקול של משאית זבל פורקת נוסעת ופורקת את מטענה. מחיאות כפיים)

אני מתכבד להזמין את מורי ורבי, ידידי ורעי, הרב הצדיק הגאון רבנו מישעי לברך על הפתיחה.

(חברי העירייה שולפים מטפחות וחובשים אותן על ראשיהם. הרב מברך).

רב מישעי: מי שבירך אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את המזבלה החדשה, שתהיה כעץ שתול על פלגי מים ויביא לכולנו פרנסה טובה וחיים ארוכים שנאמר: אבן מאסו הבונים ותהי למזבלה... אמן!

פפרנו: נעבור לחלק האמנותי!

(מצליח מעלה שתי ילדות, השרות שיר תודה לראש העיר).

ילדות: (לכתוב שיר חדש)

(בסוף השיר פפרנו מנשק אותן ומצטלם אתן).

פפרנו: מזל טוב! בשעה טובה! בחוץ מחכה לכם כיבוד!

(לחברי העירייה) אנחנו לעבודה! מצליח, את הפרחים אלי הביתה.

תמונה 2 - בית העירייה

(בעלי התפקידים ניגשים לאוסקר ולוחצים את ידו, אחר כך מתיישבים סביב השולחן, שעליו מונח כיבוד)

צוקר: נאום מצויין!

הרב: שפתיים יישק!

טוש: איך שאתה הכנסת לצנחן מהשריון!

פוסטה: הוא יפחד להוציא את הפרצוף מהבית!

צוקר: אפשר לבטל את הבחירות, במילא כולם בכיס שלך.

פטיש: אומרים, שזה האתר הכי מפואר במזרח התיכון.

פפרנו: במצב שלנו אנחנו יכולים לעשות כסף רק מדבר אחד – זבל. על זה אפילו בן גוריון לא חלם.

טוש: מחר כותרת ב"קול הדרום": אוסקר פפרנו בנעליו של בן גוריון.

הרב: מה בן גוריון? הגשמת את חזון נביאי ישראל, שנאמר "ישושון ישושון מדבר וציה..."

פטיש: אם זה היה תלוי בי, היית מקבל מינוי לכל החיים.

פפרנו: נו באמת...

מצליח: (נכנס בריצה) אוסקר, הגיע לך הפקס הזה.

(פפרנו לוקח את הנייר, קורא בו, פניו הולכות ומלבינות, משתעל, ממלמל, "מים" וכולם מושיטים לו כוסות)

פפרנו: (בקול ניחר) רבותי... יש לי חדשות רעות מאוד.

כולם: מה קרה?

פפרנו: שלחו אלינו פקיד בכיר ממשרד מבקר המדינה.

- פטיש: מה זה?
- מצליח: מבקר המדינה.
- פפרנו: בעילום שם! אינקוגניטו!
- הרב: מה זה?
- מצליח: אינקוגניטון!
- פפרנו: מרגל! בתחפוש!
- פוסטה: אולי זאת טעות?
- פפרנו: היית צריך לנחש... הבוקר התעוררתי עם הרגשה רעה... עכשיו אני נזכר, שהלילה חלמתי על עטלף שחור ענק ומגעיל, שהסתבר לי בשערות... (מעביר את ידו בשערו ונזכר שהנו קירח)
- הרב: מתי הוא יבוא?
- מצליח: לא ידוע.
- פוסטה: בעילום שם אומרים לך.
- פטיש: מי אומר? ממי הפקס?
- פפרנו: ראש מועצת הנגב... תשמעו מה הוא כותב. רגע... הנה.
- "המקורות שלי בירושלים מסרו לי, שבימים אלה עובדים באזור שלנו פקידים בכירים ממשד מבקרת המדינה. הם מסתובבים בעילום שם, בלי פמליה, ועושים בקורות פתע. ייתכן שכבר עכשיו מישהו מהם נמצא אצלך, ראה הוזהרת". (פאזה, שתיקה)
- הרב: עשרה קבין של רשעות ירדו לעולם. חמישה לקח מבקר המדינה, שלושה לקחה פרקליטות המדינה ועוד אחד לקח היועץ המשפטי לממשלה.
- טוש: זה יוצא 9

הרב אחד לקחת אתה, המן.

צוקר: יש יותר מדיי סמכות לחוק במדינה הזאת, זאת הבעיה.

פפרנו: יושב לו שם המבקר בירושלים, עם העניבה שלו בתוך המרק של ספר החוקים, וכמו איזה תמנון ענק שולח זרועות עד פה רק כדי לבדוק, אם לא עברנו על איזה תת סעיפון.

טוש: מה נטפלים אלינו? מה עשינו?

פפרנו: זה לא אתם זה אני. במפלגה שלי סגרו עלי דיל.

כולם מה?

פפרנו הכניסו אותי לרשימת חיסול, החליטו שאני אפסיד בבחירות.

המר אבל למה?

טוש במרכז אומרים ששכחתי מאיפה באתי, כבר לא זוכר מי עזר לי להגיע לאן שהגעתי, שאני לא מסדר ג'ובים, שתפשתי תחת, שהחלפתי פלאפונים, שאני לא מפנק אותם, לא מארח אותם במלונות, לא מביא להם צ'קים שמנים לחתונות, לבר מצוות, לברית מילות... כמה אפשר ריבוננו של עולם!? כל יום שנים שלושה אירועים, מתי אני אעבוד? הרי רק מהכסף שהוצאתי על מתנות חדרי מלון ונערות ליווי לחברי מרכז, הייתי יכול לספק ארוחות חמות לכל הילדים הרעבים בעיר מהיום ועד בוא המשיח! הפסקתי ללכת – על המקום הכניסו אותי לרשימת חיסול. קודם הפילו עלי תת אלוף במיל, ראש ענף גרביים באפסנאות, שיתמודד מולי בבחירות וגם נתנו לו ים של כסף - לא עזר להם, אני עדיין מוביל בסקרים, ועכשיו, כדי לחסל אותי סופית, הם מפילים עליי את מבקר המדינה, שהוא יקבור אותי בשבילם... אבל אני עוד לא אמרתי את המלה האחרונה. פטיש! מבחינה חוקית, יש משהו, שיכול להפיל אותנו?

פטיש: באופן עקרוני החוק הוא לצדנו...

פפרנו: יפה.

פטיש: אם בדיקה פרטיקולרית של העניין יכולה לעורר מספר קשיים...

- פפרנו: כן או לא?
- פטיש: באופן עקרוני ...
- פפרנו: עוד פעם עקרוני? מה קורה עם כל חריגות בנייה שאישרנו?
- פטיש: אלהים גדול...
- פפרנו: מה קורה עם הפטור מארנונה, שנתנו לעובדי העירייה? זה יעבור?
- פטיש: זה כבר עניין של מזל...
- פפרנו: מזל? תגיד לי אדיוט, אתה קורא בקלפים או יועץ משפטי? מה עם הכסף של הקנסות חניה שבג"ץ חייב אותנו להחזיר לתושבים? טפלת בזה?
- פטיש: בודאי.
- פפרנו: יפה. לפחות זה. התושבים קיבלו כסף בחזרה?
- פטיש: מה פתאום? יש לנו רק מחלקת גביה, לא מחלקת החזרה.
- פפרנו: ומחלקת גביה לא יכולה להחזיר?
- פטיש: לא, זה נגד הטבע שלהם.
- אוסקר: צוקר, איך העניינים בגזברות?
- צוקר: סביר סביר, מבחינת המאזן – אנחנו מאוזנים, יש רק בעיה אחת קטנטנה...
- [פפרנו: כן? מה הבעיה?
- צוקר: המשכורות לעובדים.
- פפרנו: מה הבעיה?
- צוקר: לא נכנסו.
- פפרנו: נו מה הבעיה?
- צוקר: כבר החודש השלישי

פפרנו: שלושה חודשים? שיגידו תודה. יש עיריות שלא קיבלו שנה משכורות. יש מצב לקחת הלואה מהבנק?

צוקר: אוסקר, הבנקים יעדיפו לתת הלוואה לבן אדם מת לפני שיתנו לנו.

פפרנו: מה אפשר לעשות?

כולם כרגיל...

פפרנו תשכחו מזה כולכם!

צוקר למה לא? תמיד זה עבד. בסוף איזה שר מרחם עליך וזורק איזה עצם...

פפרנו אני לא צועד יותר ברגל לירושלים! אני לא קושר את עצמי בשרשראות לגדר של משרד רוה"מ, ואני לא שובת יותר רעב מול משרד האוצר! אם הייתי רוצה לעשות דיאטה הייתי הולך ישר לשומרי משקל, לא נבחר להיות ראש עיר בנגב! הלך לי הגב, הלכו לי הרגליים, אתה יודע איזה יבלות צמחו לי ברגליים? והידיים... (חושף את פרקי ידיו) עד היום יש לי צלקות מהשרשראות...

צוקר אולי בכל זאת...

פפרנו לונה לא מרשה לי, נקודה. סעיף הבא:תגיד, איך רשמת את כל הנסיעות לחו"ל?

צוקר: הכול תקין. זה הולך על סעיף "חילופי משלחות נוער".

פפרנו: אתם והנשים שלכם זה נוער זה?

צוקר: נוער צריך מלווים, לא?

פפרנו: אבל הנוער לא נסע בכלל!

צוקר: להוציא את הנוער לחו"ל באמצע הלימודים?

פטיש: יש בעיה אחרת עם מספר העובדים במועצה. יש לנו מאתיים עובדים מעל התקן, כולם מינויים פוליטיים. צריך לפטר אותם.

פפרנו: השתגעת? לפטר לפני הבחירות? שאלוהים ישמור! אלוהים... מה במחלקה שלך, רבי?

הרב: אצלנו, ישתבח שמו, הכול לפי הדין.

צוקר: יבוא המבקר, ירצה לראות, איפה הישיבות, איפה המקוואות, איפה קבר הצדיק שמעון בר קולמוסא שהעברנו לבניה שלו מיליון וחצי שקל, מה נראה לו?

הרב: מה הבעיה עם הקבר? יש חצר יפה, יש שער, יש חנות לתשמישי קדושה...

טוש: רק שהצדיק לא קבור שם בכלל!

הרב: מה אני אעשה שהרב ירוחם מירוחם חטף לנו את העצמות של בר קולמוסא מתחת לאף? אני לא אוכל את הלב? מי שמע על עיר בנגב בלי קבר של צדיק?

ראש העירמה נעשה?

הרב: הסר דאגה מלבך. שבוע שעבר חלמתי על צדיק אחר, חדש, רבי יעקב בר מינן, וגם הוא ביקש ממני להביא את העצמות שלו ממרוקו לקבר ישראל, תוך שבועיים שלושה – הוא פה.

פפרנו: יש עוד בעיה רבי, אתה דיווחת שיש לנו ארבע מאות אברכים בישיבות, בזמן שיש לנו בקושי חמישים! מה עושים עם זה?

הרב: זה שטויות. עוד היום אני אבקש מאחי הגאון הצדיק ראש ישיבת "תפארת ישרים", שישלח לנו שלושה ארבעה אוטובוסים מלאים תלמידים חכמים מירושלים.

פפרנו: והוא ישלח?

הרב: בודאי, הרי כל ישראל ערבים זה לזה.

פפרנו: מי נשאר? מחלקת חנוך תרבות וספורט. איפה טוש? תגיד לי נחמן, מה נגיד למבקר, אם הוא ישאל, איך זה שאחוז הילדים שעברו אצלנו בחינות בגרות הוא הכי נמוך בכל הארץ ואחוז הילדים שנדקרו בתוך בית הספר הוא הכי גבוה בכל בארץ?

- נחמן: זה בגלל החום בכיתות, הילדים לא יכולים להתרכז, הם עצבניים, אז הם מרביצים, דוקרים...
- צוקר: לאן הלך התקציב שקיבלת למיזוג?
- נחמן: לכדורגל. אוסקר, רצית אליפות לא?
- צוקר: והתקציב למחשבים, גם לכדורגל?
- נחמן: לא, המחשבים הלכו לכדורסל... שני שחורים מאמריקה.
- פפרנו: יש שחורים בדימונה.
- נחמן: הם רק שרים, לא קופצים.
- פפרנו: תכניס מהר וינטילטורים לכל הכיתות, וגלאי מתכות בכניסה לבתי ספר, תעיף את כל המורים הלא מוסמכים, במיוחד את הבנות מהשירות הלאומי
- נחמן: אבל למה, הן עושות שירות נפלא
- פפרנו: שירות למי? לתלמידים או לך?
- נחמן: (נעלב) אוסקר תרשה לי למחות...
- פפרנו מחית, עכשיו תעשה מה שאמרתי לך. (מתבונן סביבו) מי נשאר? גמרנו?
- פוסטה: מה איתי?
- פפרנו: יעקב פוסטה? אתה מפוטר.
- פוסטה: למה???
- פפרנו: העיר מלאה יתושים וזבובים, זה למה. כאלה גדולים. אתה פותח את הפה להגיד מלה – ישר נכנסים פנימה שתיים שלושה זברות.
- פוסטה: אבל אוסקר, אני רק ממלא מקום ראש מחלקת התברואה. עשיתי מה שיכולתי. הכנסתי דגים לשלוליות, שיאכלו את הביצים של היתושים...
- צוקר: בינתיים היתושים אוכלים את הביצים שלנו.

- פפרנו: אמרתי לך לרסס וזהו.
- פוסטה: ריססתי...
- פפרנו: נו...
- פוסטה: מתו הדגים.
- פפרנו: והיתושים? (כולם מתנפלים על פוסטה)
- צוקר: תראו מה זה, אכלו אותי לגמרי...
- הרב: אצלי נחנקו הילדים מהריסוס...
- טוש: אני בכלל ישן ערום. אתם מתארים לכם, איפה עקצו אותי?
- פטיש: אני חושב, שהמבקר בא רק בגלל היתושים.
- פפרנו: נניח שאת כל הבעיות כבר פתרנו, אבלל מה נעשה עם היתושים? איך נסביר אותם למבקר?
(דפיקות חזקות בדלת. פחד אווז בנוכחים)
- (בקול ניחר) יבוא.
- (אל החדר נכנסים בסערה ששון מורדוב וששון דוידוב הפקחים, אחוזי התרגשות)
- מורדוב: לא להאמין...
- דוידוב: לא להאמין...
- כולם: מה, מה קרה?
- מורדוב: איך שאנחנו גומרים להדביק דו"חות חנייה בטקס של פתיחת המזבלה, הלכנו לאכול אצל האישה של ציון למה דוידוב היה מאוד רעב...
- דוידוב: כן, אני באמת מהבוקר לא אכלתי כלום, ואני אם אני לא אוכל יוצא לי האולקוס...

מורדוב: דוידוב! פתאום נכנס לאכסניה של ציון איזה בחור צעיר, אולי בן שלושים, לבוש אורגניל, חליפה, עניבה, תיק שחור ביד...

דוידוב: תכף אתה רואה, שהוא לא מפה. והראש שלו מלא במחשבות כאלה...

מורדוב: אינטיליגנט.

דוידוב: אינטיליגנט. עמוק.

מורדוב: ישר אני אומר לששון "דוידוב, משהו פה מסריח".

דוידוב: לא נכון, אני אמרתי לך ראשון "מורדוב, משהו פה מסריח".

(מתווכחים ביניהם עד שראש העיר קוטע אותם)

מורדוב: בקיצור אני קורא לציין לצד, שואל אותו, ציון מי האורח, אז ציון אומר לי... אל תפסיק אותי עכשיו דוידוב.

דוידוב: לא מפסיק אותך.

מורדוב: אז ציון אומר לי...

דוידוב: אתה רוצה לספר - ספר...

מורדוב: אז ציון אומר לי...

דוידוב: אם אתה נהנה מזה...

מורדוב: דוידוב, אני מדבר עם ראש העיר! אז ציון אומר לי... (נתקע) מה הוא אמר לנו דוידוב?

דוידוב: אמר לנו "בחור צעיר מירושלים. עובד של הממשלה או משהו, כבר שבוע הוא מתאכסן אצלי, לא יוצא, לא מדבר, רק לוקח הכול על החשבון. ויש אתו עוד אחד, עוזר שלו" ואז ששון שואל אותי: "תגיד לי ששון, מה בחור כזה עושה אצלנו?" עוד שנייה אחת שברנו את הראש, ואז אמרנו אחד לשני

דוידוב+מורדוב: זה הוא!

פפרנו: מי?

דוידוב: מהביקורת של המדינה!

מורדוב: זה שקיבלת עליו את הפקס.

פפרנו: איך אתם כבר יודעים עליו?

מורדוב: אה... יודעים, כל העיר יודעת.

פפרנו: (בכעס) איך יודעים!?

דוידוב (למורדוב) תספר, רצית לספר, ספר.

מורדוב: אה... זמירה, שיושבת בחדר של הפקס? הלכה הביתה באמצע העבודה והשאירה את החדר פתוח למה בדיוק היום באו להרכיב לה דוד שמש..

דוידוב: מה אתה מדבר שטויות? הילד שלה קיבל חום בבית ספר, התקשרה אליה האחות שתבוא מהר. בדיוק נכנס כורש, המחלק של התה, ראה את הפקס, סיפר לאשתו, (מ:אשתי) שעובדת בגן עם אשתו...

מורדוב: אשתי...

דוידוב: ואשתו ישר התקשרה לאשתי, פתאום אני מקבל SMS "תתקשר מייד הביתה" מתקשר הביתה, אומר לאשתי בעצבים "מה קרה. מה עוד פעם בלע הילד?" אומרת לי הילד בסדר, אבל יש לכם ביקורת של המדינה בעירייה... (מדבר ביחד עם מורדוב) אמרתי לה איך את כבר יודעת? מה זה הענין שלך בכלל...

מורדוב (ביחד עם דוידוב) האשה שלו דוחפת את האף לכל דבר, אני אמרתי לאשתי, מה פתאום את מספרת לה קודם, למה לא התקשרת אלי...

פפרנו: די! די! די!!! אז הוא כבר כאן?

דוידוב: מי?

פפרנו: המבקר!

- מורדוב: מה איתו?
- פפרנו: אמרתם, שראיתם אחד באכסניה של ציון...
- דוידוב: הוא ולא אחר.
- מורדוב: ואיך עלינו עליו? הוא לא שילם.
- דוידוב: כל הזמן הוא אומר לציון, תרשום.
- פפרנו: אלא מה? יש לו חשבון הוצאות פתוח.
- דוידוב: איך שאנחנו קלטנו אותו – קלט אותנו. הביא עלינו כזה מבט, רנטגן!
- מורדוב: צמרמורת עברה לנו בגוף!
- דוידוב: הדג נתקע לנו בגרון...
- פפרנו: כמה זמן הוא כאן, אתם אומרים?
- מורדוב: שבוע, מקסימום.
- דוידוב: מינימום.
- מורדוב+דוידוב: פחות או יותר.
- פפרנו: שאלוהים ישמור אותי מהחיות הרעות! מה שהוא הספיק לראות בשבוע האחרון...
- נחמן: אנחנו אבודים!
- הרב: צריך לקרוא תהילים ולבדוק את כל המזוזות בעיר...
- נחמן: למה אלוהים שלך הביא אותו עלינו בכלל?
- הרב: למה אתה לא מת?
- צוקר: אולי נצא אליו כולנו ונעשה לו קבלת פנים מכובדת...
- הרב: זה רעיון! בואו נצא בתהלוכה ונקדם את פניו בלחם ומלח...

פפרנו: לא מספיק היתושים שעקצו אותי, עכשיו גם מלח אתה רוצה לשים לו על הפצעים? אני אלך אליו בעצמי. כבר היו לי מקרים קשים בחיים, ויצאתי מהם בשלום. לכם יש הרבה מה לעשות. לכו למשרדים שלכם ותכינו את הספרים לביקורת.

(חבורת בעלי התפקידים יוצאת, אוסקר נשאר לשבת, שפוף)

מצליח: אוסקר, אתה בסדר?

פפרנו: יושב לו שם המבקר בירושלים, באוויר הרים צלול כיין, ורוצה שאני אנהל עיר בנגב "לפי הספר"... אם הייתי עובד לפי הספר, מה היה פה היום? רחוב אחד ושני עצים, שגם אותם הייתי צריך לצבוע בירוק כדי שמישהו יאמין בכלל שהם עצים. הם בכלל יודעים, כל האלה בתל אביב ובירושלים מה זה הנגב? קטסטרופה בין-לאומית! פח הזבל של המדינה. באר-שבע? פושטת רגל, דימונה? רדיואקטיבית, ערד? חולי אסתמה, ירוחם? שאלוהים ירחם. רהט? להם אפילו אלהים כבר לא יכול לעזור... רק שדרות שיחקו אותה עם הקסאמים... עולים אליהם לרגל, ישיבות ממשלה, תקציבים...

מצליח: אם רק היה נופל פה איזה קסאם...

פפרנו: אפילו לזה אין לנו מזל...

מצליח: אסור להתייחס אוסקר, החמאס כל הזמן מגדילים את הטווח.

פפרנו: פה, עד שלא יתפוצץ הכור בדימונה אף אחד לא יסתכל עלינו. תקרא לפוסטה.
(מצליח יוצא, פוסטה נכנס)

פפרנו: לאן הלכת?

פוסטה: אמרת לי, שאני מפוטר.

פפרנו: שאני אפטר משפחה? יש לי תפקיד חדש בשבילך. אתה תהיה ראש מחלקת ביטחון פנים של העירייה.

פוסטה: אני? מה זה אומר?

פפרנו: זה אומר, שאתה תשים עין על כל עובדי העירייה, במיוחד על אלה שהיו פה. אתה תפתח את כל הדואר שיוצא ונכנס לעירייה, כולל הפקס והאי מייל, ואתה תשב במרכזייה ותצותת לשיחות טלפון, ואתה תתקין מצלמות נסתרות בחדרים של הבכירים ותדווח לי על כל גרפס וכל דארטה שהם תוקעים. ברור לך שהשיחה הזאת מעולם לא התקיימה.

פוסטה: כבר היה יותר טוב עם היתושים והזבובים...

פפרנו: אלה שהיו פה הם היתושים האמיתיים. עקיצה שלהם זה כמו ביס מקרוקודיל – נזק לכל החיים.

פוסטה: אולי מישהו אחר יעשה את זה?

פפרנו: אני צריך להזכיר לך, שאם לא היית אח של אישתי עד היום היית עובד על המשאית זבל?

פוסטה: בסדר אוסקר. אני אעשה את זה.

פפרנו: יפה לעבודה. (פוסטה יוצא).

מצליח! מורדוב! דוידוב! (השלושה נכנסים) לאכסניה!

תמונה 3 - רחוב בעיר

נכנסות לונה ונופית בדרכן הביתה מן הטקס. לונה נושאת מגש בורקס)

לונה: נו איפה אבא?

נופית: אמר שיאסוף אותנו פה אחרי הטקס – אין אבא.

לונה: הלכו לי הרגליים.

נופית: תדעי לך שזה שלאשת ראש העיר אין לימוזינה ונהג צמוד זאת שערורייה בגודל סדר בינלאומי מזעזע.

לונה: את מספרת לי... איזה טקס מרשים, איזה יופי המקהלה שלי שרה...

- נופית: כן, כשהם היו בצליל, הם היו מצוינים.
- לונה: את יודעת, נופית, שכל הזמרות הגדולות הגיעו לשיא היכולת הקולית שלהן בדיוק בגיל שלי?
- נופית: אבל הן התאמנו בשביל זה שלושים שנה.
- לונה: למה את מעצבנת? את ואבא שלך אותו דבר. עצבן אותי כל כך... הוא הבטיח לי, שהפרויקט הבא אחרי המזבלה יהיה בית האופרה, אבל בנאום שלו הוא לא הזכיר את זה במלה...
- נופית: ראית, אימא, איך אנשים התנפלו על האוכל? כאילו לא ראו בורקס בחיים.
- לונה: גועל נפש.
- נופית: אני ראיתי אחת, שלקחה מגש שלם. נו איפה אבא? איך אני רעבה...
- לונה: לא אכלת כלום היום!
- נופית: בבוקר אכלתי תפוח.
- לונה: והקאת אותו!
- נופית: אז מה? תמיד משהו נשאר.
- לונה: תאכלי קצת בורקס.
- נופית: תביני פעם אחת ולתמיד: אין לי שום כוונה להיראות כמוך.
- לונה: אין לי שום בעיה עם איך שאני נראית. דוקא גברים אוהבים שיש להם מה לתפוס.
- נופית: אז אני לא אתחתן.
- לונה: (מתעצבנת) אף פעם אל תגידי דבר כזה. ככה מדברות המיואשות.
- נופית: עם מי את רוצה שאני אתחתן? כל מי ששווה משהו כבר עזב, רק אני עוד תקועה כאן.

- לונה: את יודעת איך אבא שלך נלחם שצעירים יישארו כאן אחרי הצבא.
- נופית: פה אני לא יכולה להתפתח. הנה קארין חברה שלי, שעברה לתל-אביב, איך היא הצליחה?
- לונה: קארין זאת רחל?
- נופית: כן.
- לונה: היא עובדת בניקיון!
- נופית: כן אבל אצל מי? אצל בעלת הבוטיק שגרה בזה... (עושה תנועה יורדת ועולה עם האצבע)
- לונה: במעלית?
- נופית: במגדלים של הדיזינגוף סנטר! את יודעת, איזה קשרים קארין תפסה שם? יום אחד הגיע לשם צלם, נתן לה את הזה שלו (עושה תנועה של ריבוע עם האצבע)
- לונה: המצלמה שלו?
- נופית: את הכרטיס ביקורת שלו, ואמר לה "קארין, תתקשרי אליי".
- לונה: ואו... טוב, לא לכל אחד יש כזה מזל, ולא צריך לצפה...
- נופית: אמא את יודעת מה אני צריכה?
- לונה: להתחתן.
- נופית: שמישהו יגלה אותי.
- לונה: בתור מה?
- נופית: בתור תגלית! יו איך אני רעבה... תכיני לי פיצה זיתים.
- לונה: באמת מאמית? נגיע הביתה, אני אכין לך פיצה זיתים.
- נופית: אבל בלי גבינה.

לונה: בסדר.

נופית: ובלי בצק.

לונה: אז את רוצה זיתים, נקנה לך צנצנת וגמרנו!
(יוצאות)

תמונה 4 - אכסניה

(חזר עלוב באכסניה המקומית. מיטת קומותיים. שרשור שוכב במיטה התחתונה, הוזה על ימים טובים יותר, נכנס פורפרה)

פורפרה: אתה מוכן לעבור למיטה שלך?

שרשור: הבאת אוכל?

פורפרה: אל תדאג, שרשור...

שרשור: לא הבאת. עשרים שנה, וחץ מצרות לא הבאת לי כלום.
(פורפרה מוציא מהתיק שקית עם פירורים ושומשום)

מה זה? הבאת לי שומשום לאכול?

פורפרה: חילקו בורקסים באיזו חגיגה של המועצה, הייתה התנפלות, וזה מה שנשאר.
לשתות? (מוציא שקית שתייה חצי מלאה עם קש בפנים ונותן לו)

לעשן? (מוציא סיגרייה אחת) עם פילטר או בלי?

שרשור: בלי. (פורפרה חותך, מעביר חצי לשרשור, מעשנים, פאזזה). ירצחו אותי במדבר ואף אחד לא ידע. אני רואה את עצמי שוכב בשמש, כדור בראש, הציפורים אוכלות את הבשר שלי... אני מקווה שאת העינים ישאירו לי, שארני אוכל לראות אותך מת... מסכן הילד שלי, בחיים אני לא אראה אותו יותר...

פורפרה: אל תדאג שרשור, יהיה בסדר...

שרשור: עוד פעם אחת אני שומע ממך "אל תדאג שרשור" אני שובר לך את הראש. את כל המשפחה שלי החתמת ערבים על הלוואות, לא הספיק לך, הלכת לקחת מאה אלף דולר הלוואה, ממי? מהאחים "הלוואה בזול". התחננתי אליך, אלה

לא הלוואה בזול, אלה הלוויה בחול. מה אמרת לי? "אל תדאג שרשור, אני שובר את הקזינו של פראג", לא גמרת לדבר הפסדת חצי מהכסף ברולטה. מה אמרת לי? "אל תדאג, שרשור, נביא פיצוץ בקזינו של טאבה, מה זה פיצוץ? כל הקזינו התפוצץ עלינו, הלך כל הכסף. מה אמרת לי? "לא נורא שרשור, נמכור את ה ב.א.מ.וו, נטוס לבודפסט נעשה קופה". לא גמרת לדבר, האחים הלוואה בזול פיצצו לנו את ה ב.א.מ.וו. - מכל האוטו זה מה נשאר. (מוציא תליון שעליו סמל של BMW) כמה פעמים אמרתי לך "בוא נצא, כשאנחנו למעלה" אבל אתה? לא. אתה רוצה עוד ועוד ועוד... המהמר הגדול, מלך הרולטה הישראלי, הנער בעל מגע הזהב... תראה מה נהיה ממך. איך צדקה אימא שלי עלייה השלום, משהיינו בית ספר עממי אמר לי, אל תלך אתו...

פורפרה: הגעת לשלב עם האמא? אולי תפסיק לילל ותבקש מבעל הבית אוכל?

שרשור: תשכח מזה, הוא לא מוכן לרשום לנו יותר. הוא רוצה לראות כסף...

פורפרה: לך תבקש ממנו עוד פעם.

שרשור: אני יותר לא משפיל את עצמי בשבילך.

פורפרה: תשלח אותו אליי, אני אדבר אתו.

שרשור: מה תגיד לו?

פורפרה: מה אכפת לך? אתה רק תשב ותלמד. בית ספר אני אעשה לו. כזה קטן אני

אעשה ממנו, מה זה קטן? ראש של סיכה, אטום...

(נכנס בעל הבית המגודל)

פורפרה: (נבהל) שלום בעל הבית... בדיוק דיברנו עליך. מה שלומך?

ציון: עצבני!

פורפרה: למה? לא חבל על הלב שלך? תסתכל החוצה, איזה יום יפה...

ציון: לא יפה ולא בטיח. חם וזהו! מתי אני רואה ממך כסף?

פורפרה: כסף כסף... באמת, אי אפשר לדבר על שום דבר אחר חוץ מכסף?

ציון: לא!

פורפרה: כמה פעמים אמרתי לך – ישלמו לך!

ציון: מתי?

פורפרה: מתי, מי, כמה... אל תהיה קטנוני, למה לרדת לפרטים? ישלמו.

ציון: אתה לא עונה על השאלה שלי.

פורפרה: אני נתתי לך טלפון שתתקשר לא?

ציון: לא.

פורפרה: אז תיקח עוד פעם ותתקשר. אני רואה את העניין כסגור. אפשר לקבל אוכל?

ציון: אפשר לקבל כסף?

פורפרה: תשמע, אתה דוחק אותי לפינה, אתה ממש מאלץ אותי לשחרר אינפורמציה מסווגת, אבל... (מתבונן לצדדים) איפה היית בצבא?

ציון: גולני.

פורפרה: אחי! אמרתי לך, שרשור, שהוא מוכר לי? איך שאתה השתנית...

ציון: אני לא השתניתי מאז הבר מצווה.

פורפרה: בוא הנה רגע. (לוקח אותו לצד) על מה שהיה עם הכור העירקי שמעת?

ציון: כן, אז מה?

פורפרה: על מה שיהיה עם הכור האירני שמעת?

ציון: לא?

פורפרה: איך תשמע אם זה עוד לא קרה? האירני והעירקי, תעשה אחד ועוד אחד, כמה יצא לך?

ציון: שתיים.

פורפרה יפה, אתה עובד עם הראש. כל מה שאני יכול להגיד לך בשלב הזה זה שאנחנו פה כדי לדאוג שמה שצריך לעוף משם לפה לא יעוף, ומה שצריך לעוף מפה לשם יעוף ויעיף לשמיים את מה שכבר מזמן היה צריך לעוף מזמן.

ציון עוד מילה ושניכם עפים מפה על טיל.

פורפרה בדיוק על זה אני מדבר. עכשיו, אני יכול לספר לך עוד אבל אז אני אהיה חייב לעצור אותך. מה אתה מעדיף? לדעת ולהיות עצור או לא לדעת ולתת אוכל?

ציון אה...

פורפרה יפה, אתה עובד עם הראש. עכשיו אפשר לקבל אוכל?

ציון: אפשר לקבל רעל!

פורפרה: תשמע, אל תסתבך אתי...

ציון: (מרים אותו בצווארון) אתה תשמע, עפיפון, אני לא אוכל את הסיפורים שלך. מהתחלה לא אהבתי לא את הפרצוף שלך ולא את הפרצוף של החבר שלך. מה אתם עושים כל היום חוץ מלהסריח לי את החדר? כמו שאתם נראים לא עבדתם יום אחד בחיים שלכם.

פורפרה: ונניח שאתה צודק... תניח אותי בבקשה... (ציון עוזב אותו) עכשיו אתה הסתבכת, עכשיו אתה בצרות! אלף: הוצאת דיבה. שתיים: הפרעה ל... ב... מילוי תפקידו. שלוש: תקיפה.

ציון: ארבע: אין אוכל!

פורפרה: עכשיו אתה הסתבכת! תביא אוכל, לא תביא, זה לא משנה. התיק עובר הלאה. שרשור, אל תעביר אליו שיחות, סוללה של עורכי דין יקרעו לך את הצורה! שרשור, תתקשר ברגע זה לוייסגלס...

שרשור: (מתפרץ על ציון ומתחנן) אנחנו רעבים, 'תה לא מבין? ר-ע-בים! הבטן הורגת אותי! שבוע לא אכלנו, שבוע! מה זה פה? סומליה? תן משהו לאכול! מה ביקשנו? קצת אוכל! אוכל! או-כל!!! (מחבק את רגליו של ציון, פאזזה)

ציון: בסדר, תירגע, אני אביא לכם אוכל. תעזוב את הרגל! (יוצא, פאזזה)

פורפרה: ראית? תלמד! בשקט, באלגנטיות, בלי צעקות, עם ראש! הנה תכף מגיעה הארוחה... סטיק טוב, צ'יפס, סלט, יין, ואזה עם פרח...

(נכנס עם סיר)

ציון: פעם אחרונה שאני נותן.

פורפרה: מה זה?

ציון: זה האוכל.

פורפרה: לבני אדם???

ציון: אורז ושעועית ותגידו תודה לאשתי שאין לה לב לזרוק אוכל.

שרשור: תודה.

פורפרה: רגע אחד שרשור! אני לא אוכל את העיסה הזאת! איפה הבשר? אני ראיתי קודם שני אנשים יושבים וטובלים את הלחם בתוך מיץ של חריימה. אני רוצה דיוק אותו דבר!

ציון: תשכח מזה.

פורפרה: אפשר לדעת, מה ההבדל ביני ובינם?

ציון: הם משלמים.

פורפרה: ברגע זה הוצאת לי את התיאבון! לא רוצה לאכול! בסדר? לא רוצה. קח את זה מפה! קדימה תעיף את הגועל נפש הזה מהעיניים שלי! (חוטף משרשור את הסיר ונותן לציון)

ציון: אין בעיה. (לוקח את הסיר)

פורפרה: (לוקח בחזרה) יש בעיה! הבאת, סחבת, אז תשאיר, אולי מישהו רעב?

ציון: (משכיב את פורפרה על הרצפה) תקשיבו טוב טוב. אם עד הערב אני לא רואה כסף אני מזמין משטרה. תיזהרו ממני. ראש העירייה הוא חבר טוב שלי, מלה אחת שלי, והפקחים שלו זורקים אתכם למדבר. לא מעניין אותי, מי ישלם, אתם או המשרד שלכם או הסעיף החשאי שלכם... תזכרו – כסף! לא סיפורים. כסף! ותרחצו את הסיר, שאתם גומרים!

(יוצא, פורפרה קם מושפל, שרשור עוזר לו לעלות למיטה העליונה ומאכיל אותו)

פורפרה: לך תביא מים לפני שהדבר הזה יתקשה לנו בבטן...
(שרשור יוצא ונכנס בריצה, מטפס על המיטה העליונה)

שרשור: יש בחוץ שוטרים, והם שואלים עלינו שאלות.

פורפרה: בן זונה בעל הבית, הוא כבר התלונן במשטרה.

שרשור: עבד עלינו. זוז מהמיטה שלי!

פורפרה: אתה השתגעת? יש משטרה בחוץ.

שרשור אם אנחנו יושבים עכשיו, רוצחים אותנו בכלא...
(מתכנסים במהירות, מעמידים פני ישנים, הרגליים של שרשור בולטות מצד אחד של השמיכה והראש של פורפרה מהצד השני, כאילו ישן שם ענק. דפיקות בדלת. נכנסים הפקחים חמושים במשקפי שמש ובמכשירי קשר מרעישים. הם צמודים זה לזה אך מדברים ביניהם במכשירי הקשר, אחריהם נכנס מצליח ואחר כך ראש העיר, שניגש בזהירות ונוגע ברגלו של שרשור)

פפרנו: סליחה...

פורפרה: כן?

פפרנו: אדוני ישן?

פורפרה: אני אשם?

פפרנו: ישן.

פורפרה: נמנמתי.

פפרנו: אנחנו בסיור עבודה שגרתית... שראש העיר צריך לעשות כל יום...

פורפרה: אתה ראש העיר?

פפרנו: כן אדוני, אני ראש העיר, אוסקר פפרנו... (למצליח) כאילו שהוא לא יודע...
אולי אדוני רוצה לצאת לסיור? בחוץ מחכה מכונית...

פורפרה: מכונית? ניידת! אני לא הולך לשום מקום! הוא יקבל מה שמגיע לו...

פפרנו: לאט לאט אדוני, מי שמגיע לו – יקבל. אם נעברה עברה, ומישהו צריך לשבת...

פורפרה: אני צריך לשבת? הוא צריך לשבת! הוא הרעיב אותנו... על התנאים שקיבלנו
פה צריך להקים ועדת חקירה!

פפרנו: כבר ועד חקירה? יש הסברים...

פורפרה: והיתושים שמצצו לנו את הדם...

פפרנו: (הצדה) הוא עלה גם על היתושים... (לפורפרה) אני מודה. יש לנו בעיה עם
היתושים, אבל אני כבר פיטרתי את היתושן הראשי, ואני לא אנוח ולא אשקוט
עד ש...

פורפרה: לא מעניין אותי!

פפרנו: אנא אדוני, לפחות תציין את זה בדין וחשבון שלך...

פורפרה: חשבון חשבון, אני אמרתי לו, שאני אשלם את החשבון ברגע שיגיע כסף....

פפרנו: האם ישנה איזו שהיא דרך שהעירייה יכולה לעזור לך?

פורפרה: מה זה קשור לעירייה?

פפרנו: העירייה יכולה לשלם את החשבון.

פורפרה: העירייה תשלם את החשבון?

פפרנו: כן. לפי סעיף 280 ג' בתקשי"ר מרגע זה אתה אורח רשמי של העירייה, ואתה גם תקבל אש"ל, שלוש מאות שקל יום.
(שרשור מסיר את השמיכה מעליו)

שרשור: בוא הנה, אנחנו שניים.

פפרנו: (מופתע) אז שש מאות. (לוקח ממצליח כסף ומושיט לפורפרה)

מאוד חשוב לי, שתקבל את הרושם הנכון על העיר שלנו.

פורפרה: אנחנו כבר קיבלנו רושם מצויין על העיר שלכם...

פפרנו: אפשר לשאול מה אדוני עושה, בחלק הנידח הזה של ארצנו?

פורפרה: אפשר, כן, למה לא...

פפרנו: מה?

פורפרה: מבקר.

פפרנו: אהה... בשירות המדינה, אני מניח.

פורפרה: א... אמ... א...

פפרנו: (הצדה) אי אפשר להוציא ממנו כלום... (מתבונן סביבו) וכאלה תנאים אתה מקבל? (מצקצק) בושה! מלוכלך, אין אוויר, אין אור... איך אתה יכול לכתוב פה את הדין וחשבון שלך?

פורפרה: חשבתי שגמרנו עם החשבון.

פפרנו: במקרה יש בבית שלי חדר מצויין, מלא אור, שקט. זה יהיה כבוד בשבילי, אם תסכים לעבור לשם...

פורפרה: לא, אנחנו לא...

פפרנו: אני מפציר בך, הכנס אורחים היא מסורת אצלנו במדבר, עוד מימי אברהם אבינו ו... (מתבונן במצליח ובשני הפקחים) שלושת המלאכים.

פורפרה: מי אנחנו שנשבור את המסורת?

פפרנו: איפה היית רוצה להתחיל את הסיור שלך, אדוני?

פורפרה: באיזו מסעדה טובה?

פפרנו: (מופתע) בוודאי. בבקשה, אחרייך... (הפקחים ומצליח יוצאים, אחריהם שרשור ופורפרה, שמיד נדחף בחזרה פנימה על ידי ציון)

ציון: הלו עפיפון, לאן אתה הולך? מה עם הכסף?

פפרנו: מה אתה עושה אדיוט?

ציון: הנקניק הזה לא עוזב בלי שלם.

פפרנו: אני אדאג לתשלום! (לפורפרה) אני מאוד מצטער, זאת אי הבנה, סליחה...אני תכף אצטרף אליכם. (פורפרה מחייך לציון ויוצא)

תביא את החשבון...

ציון: תודה אוסקר, כבר חשבת, שאני לא אראה ממנו כסף. מזל שבאת בזמן...

פפרנו: מזל? מזל? (קורע את החשבון לחתיכות)

ציון: למה?

פפרנו: בגללך כולנו היינו חוטפים. ככה להרעיב בן אדם כזה חשוב?

ציון: סליחה, אוסקר, לא ידעתי מי הוא, הוא נראה לי סתם אפס...

פפרנו: אפס!? אף מלה! אין לך יותר אכסניה. אני לוקח לך את הרשיון. מצליח! שים שלט בחוץ: "סגור לרגל הטמטום!" (לציון) אפסס!

(יוצא, ציון נשאר המום)

תמונה 5 – בית ראש העיר

בית ראש המועצה. נופית צופה בטלויזיה, לונה מדברת בטלפון, לחוצה

לונה: אני אומרת לך נחמה, אוסקר לא עונה לי, כולם נעלמו...

נופית: יו אמא תראי איזה מכשיר מדליק...

לונה: עזבי אותי גם את... (מביטה בטלויזיה, נדלקת, לטלפון) אז תבררי מהר מה קרה ותחזרי אלי מיד. (טורקת) יו איזה מכשיר מהמם

נופית: ותראי איזה קטן הוא מתקפל, כלום, אפס. להזמין?

לונה: כמה עולה? בעצם אני לא חושבת שאני צריכה מכשיר כזה...

נופית: את לא, הבטן שלך כן.

לונה: איפה המכשיר שקנינו שבוע שעבר? זה שעושים איתו ככה... (מדגימה בכבודות)

נופית: הבודי שיפר? בבודים. אבל עושים איתו בכלל ככה (מדגימה בעוד יותר כבודות. זה לזקיפות החזה.

לונה: מוצקות הישבנים.

נופית: זקיפות!

לונה: מוצקות!

נופית: מה את מבינה בזקיפות?

לונה: שלוש שנים יושבת על התחת מול הטלויזיה ומדברת איתי על זקיפות? יש לך עוד משהו להגיד?

נופית: כן, נשרף לך הצלי.

- לונה אוי ואבוי (מריחה ורצה לכיוון המטבח) בגללך, את עם שטויות שלך, עכשיו מה נאכל אני ואבא בערב?
- נופית: כמו שאת ואבא נראים עדיף שלא תאכלו כלום.
הטלפון מצלצל
- לונה כן נחמה... מה זאת אין אף אחד בעירייה? לאן הם הלכו? מה זה "אני לא יודעת"?
- נופית: אימא, אני צריכה את הטלפון.
- לונה: אני מדברת. (לטלפון) את המזכירה של ראש העיר לא?
- נופית: אני צריכה את הטלפון.
- לונה: תדברי מהנייד שלי (לטלפון) נו? מה הוא אומר?
- נופית אבדתי אותו. אני צריכה את הטלפון
- לונה אז תדברי מהנייד שלך. (לטלפון) גם הוא לא יודע?
- נופית הוא עושה קרינה למוח. תני את הטלפון
- לונה אבל אני מדברת!
- נופית: כמה את מדברת? אני צריכה את הטלפון.
- לונה: רגע, נופית צריכה את הטלפון, תכף אני חוזרת אלייך. אל תעשי אותי ממתינה!
(מנתקת ונותנת לנופית הטלפון) תעשי את זה קצר.
- נופית: למי כדאי להתקשר?
- לונה: (לוקחת את הטלפון) לפסיכולוג! (מחייגת) בבקשה, עשתה אותי ממתינה...
- נופית: חייבת לשנות משהו בחיים שלי, אימא, אולי אני אעשה קאקו?
- לונה מה זה?
- נופית טעטוע כזה, על הכתף... אני חייבת לממש את עצמי...

לונה: עוד לא התיאשת? אחרי התיכון רצית לממש את עצמך, מימשת? לא מימשת, אחרי הצבא רצית לממש את עצמך, מימשת? לא מימשת. נופיתי, המימוש, אם אתה לא מממש אותו הוא לא מתממש.

נופית: את יודעת, מה החלום שלי?

לונה: כן, גם אני חלמתי על זה...

נופית: אני רק צריכה להוריד עוד שני קילו...

לונה: אבל אז בא אבא שלך...

נופית: שניים וחצי קילו...

לונה: הוא היה רק פקיד במחלקת התברואה. אבל כבר אז הוא אמר לי...

נופית: שלושה קילו - גג...

לונה: "לונה, אני עוד אהיה ראש העיר"...

נופית: ככה אני מאמינה...

לונה: ואני האמנתי לו...

נופית: ברגע שאני אראה בדיוק כמו שאני רוצה, אני אעזוב.

לונה: ולא עזבנו! מה היה פה? כלום! רחוב אחד ומכולת...מי חלם, שנוכל להפוך את החור הזה למקום, שאפשר לחיות בו? עם תרבות, וגינות וקניון.... ובקרוב גם תהיה אופרה בעזרת השם...

נופית: זהו זה! אני אשנה את השם שלי, זה הפתרון.

לונה: מה רע בשם נופית?

נופית: טוב שלא קראתם לי סממית! אני רוצה, שמהיום יקראו לי... שונטל.

(ל ו נ ה מחי י ג ת)

לונה: בטח, אני ואבא נקרא לך שונטל... (לטלפון) נחמה! למה עשית אותי ממתינה?
אני שומעת... כנסי כנסי לפרטים.

נופית: אני צריכה ניתוח להגדלת חזה...

לונה: (לנופית) להגדלת שכל! (לטלפון) לא את... ז'ונטיל... נופית! לא משנה. מה?
מה??? לא נכון... לא נכון... (מקשיבה ומנתקת) אני לא מאמינה, את לא
תאמיני, מה קרה.

נופית: מה כבר יכול לקרות כאן?

לונה: לקחו את המקהלה שלי לשיר במתנ"ס בלעדיי ולא אמרו לי מלה! איזה סקנדל!
חכה חכה אוסקר שתחזור הביתה...

נופית: אימא, למי אני דומה? ככה, בצדודית...

לונה: לאבא שלך. את והוא אותה צדודית ושניכם עולים על העצבים. איפה הוא? כבר
שלוש שעות הוא נעלם... (דפיקות בדלת) יבוא!
(נכנסים מורדוב ודודוב מתנשפים)

מורדוב ודודוב שלום מאדאם לונה.

לונה שלום. מה אתם רוצים?

דודוב: אם אפשר קודם לקבל קצת מים...

מורדוב: כן, מים...

לונה: תביאי להם מים נופית.

נופית: הכל אני?

לונה: (לשניים שהולכים אחרי נופית) הלו? לאן? היא תביא לכם מים

מורדוב: היא יודעת?

לונה: מים היא יודעת להביא. אולי אתם יודעים, מי גנב לי את המקהלה?

דוידוב+מורדוב: אה בטח, המקהלה שרה לכבודו... במתנ"ס... הרי מה היה? הוא היה באכסניה והאוכל היה מכה... למה היתושים אכלו אותו, מצצו לו את הדם, וציון עשה לו בלגן, אבל פתאום הם היו שניים, אז אוסקר נתן לו את השש מאות שקל ואמר לו למה ועדת חקירה... בגלל זה הם לקחו את המקהלה לשיר לכבודו במתנ"ס. (פאזזה)

לונה: שתמותו ביום שתבוא המשיח. לא הבנתי כלום. תדברו לבד.

דוידוב: אם אפשר לתת לו מים הוא מת מצמא...

לונה: תדברו לבד, כולכם תקבלו מים.

דוידוב: תגיד לה על הפתקה, מורדוב.

מורדוב: אצלך הפתקה, דוידוב.

דוידוב: אוסקר גם שלח לך פתקה שמסבירה את הכל בפרוטרוט.

לונה: יופי... (פאזזה, ממתינה) נו אז תביא אותה!

דוידוב: אה, בבקשה. (נותן לה פתק).

לונה: (קוראת) לונה ציפור שיר שלי! (מהמהמת) למה את לא עונה לממתינה? הגיע אלינו פקיד בבכיר ממשרד מבקרת המדינה... כולנו בדרך הביתה... תכיני עוגת גבינה (לנפית) מאיפה אני אביא לו עוגת גבינה? עוד חמש דקות הם באים, עגבניה אין לי במקרר. ותראי איך את נראית...

נפית: למה את נראית יותר טוב?

מורדוב: מאדאם לונה, את צריכה לראות את המבקר...

נפית: איך הוא נראה?

לונה: התחלנו? (פאזזה) איך הוא נראה?

מורדוב: יפה...

דוידוב: צעיר...

- מורדוב: שלושים...
- דוידוב: פלוס...
- מורדוב: מינוס. לבוש חליפה...
- דוידוב: ארמני
- מורדוב: כולו עניבות...
- דוידוב: מדבר יפה...
- מורדוב: כריזנמטי...
- דוידוב: כמו ראש הממשלה...
- נופית: יש לו טבעת נישואין על היד?
- דוידוב+מורדוב: (מתיעצים) אה... לא שמנו לב.
- לונה: אתם גמרתם?
- דוידוב: כן, אפשר רק מים בבקשה?
- לונה: בבקשה. תשתו מהברז בגינה. שלום.
(דוידוב ומורדוב יוצאים).
- נופית: אין לי דופק... מה אני אלבש?
- לונה: תלבשי את השמלה הוורודה.
- נופית: אקסיוז מי? אני עכשיו הולכת לקרוע אותה. את אומרת את זה, כי את רוצה ללבוש את הכחולה שלך.
- לונה: מה.. איזה... איך את... נכון. הכחולה עם השער שלי מוציא לי את הטורקיז.
- נופית: אם אני לא טועה, השמלה הכחולה שלך היא קצת קצרה...
- לונה: אז מה? דווקא יש לי רגליים יפות...

נופית: יפות אבל הרבה. אל תיעלבי...

לונה: איזה פוגעת!

נופית: בטוב אני אומרת לך, למענך. אולי תלבשי את השמלה הפרחונית? ככה תתאימי לספה.

לונה: בסדר. ואת תלבשי את הוורודה. ככה תתאימי ללוסטר. (יוצאות)

תמונה 6 – בית ראש העיר

(כמה דקות אחר כך, אל החדר נכנסים מצליח ושרשור, שנושא מזוודות).

שרשור: לאיפה?

מצליח: לשם.

שרשור: (מניח את המזוודות) חייב לנוח קצת. מה אני אגיד לך, על בטן ריקה אפילו את עצמי קשה לסחוב. והם הלכו למסעדה...

מצליח: ככה זה אחי, יש דרג ויש זרג. תגיד, מה התפקיד שלך?

שרשור: אני? אני ה... זה שלו

מצליח: נהג שלו?

שרשור: נהג שלו.

מצליח: ומה התפקיד שלו?

שרשור: תאמין לי, שאפילו אני לא יודע.

מצליח: מי הבוס שלו?

שרשור: אין לו.

מצליח: זאת אומרת שהוא... (מסמן עם היד)

שרשור: כן, רק קצת יותר גבוה עם היד.

מצליח: אתה יודע, אתה מוכר לי אתה...

שרשור: לא יכול להיות.

מצליח: איפה היית בצבא?

שרשור: בבית.

מצליח: לא היית בצבא?

שרשור: בוא הנה, תן לנשום, מה השאלות האלה? מה אתה שוטר?

מצליח: חס וחלילה. (מושיט לו את ידו) מקסים מצליח. נהג של ראש המועצה ועוזר למשימות מיוחדות.

שרשור: משה שרשור. בחיאת מקסים, אולי אתה יכול לארגן לי משהו לאכול?

מצליח: בוא למטבח אני אכין לך משהו. אתה מוכר לי אתה! (יוצא)

שרשור: בית משוגעים. אני רק לועס משהו ובורח מפה.
(יוצאים. אל החדר נכנסים פורפרה, פפרנו, צוקר, טוש, הרב,
מודוב ודוידוב. פורפרה ממשיך לשתות).

פפרנו: איך היה האוכל?

פורפרה: מצוין.

פפרנו: הסטקים?

פורפרה: בדיוק כמו שאני אוהב...

פפרנו: והיין? צרפתי!

פורפרה: אני חושב ששתיתי קצת יותר מדי. אז מה כל יום אתם אוכלים ככה?

פפרנו: לא לא, אנחנו לא מרשים לעצמנו, אבל כשבאים אורחים...

טוש: אדוני, איך התרשמת מהמתנ"ס?

פורפרה: המתנ"ס? כן כן, איפה שהיו הזקנים, ששיחקו בבז'וק...

טוש: חוג קרמיקה לגיל הזהב.

פורפרה: יפה מאוד. זאת מסורת אצלכם להראות את העיר לכל מי שעובר כאן, או שזה בגלל הבחירות?

פפרנו: (נבהל מעט) אין קשר... אנחנו...

פורפרה: דוקא מוצא חן בעיניי. בערים אחרות לא הראו לי כלום.

פפרנו: בערים אחרות אין מה להראות. אצלנו תנופת עשייה. עובדים יום ולילה! אני מבין, שאתה הולך לדווח על מה שראית...

פורפרה: בודאי בודאי... אני אדווח, על הכל אני אדווח: על הסטקים, היין, על השש מאות שקל... (דבריו נופים כרעם על הנוכחים, הוא מבחין בכך, פאזזה) מה? אתם לא רוצים, שאני אדווח?

פפרנו לא לא...

פורפרה: אין בעיה, אני אדווח ואני לא אדווח... טוב, אכלנו שתינו, איך חיי הלילה אצלכם?

טוש: התחברנו לאינטרנט המהיר.

פורפרה: לא, אני מתכוון ל...

(מסמן בידיו למשהו, לפתע נכנסות לונה ונופית, שתיהן בשמלות זהות וצעקניות, פורפרה כבר שתוי למדי)

לונה ערב טוב לכולם

נופית ערב טוב לכולם

פורפרה: שככה יהיה לי טוב, אתם ממש יודעים לקרוא מחשבות, זה נקרא לפנק אורחים... מי שתי הפצצות האלה?

פפרנו: תרשה לי להציג. אשתי לונה והבת שלי נופית.

פורפרה: (נבוך) הו סליחה, סליחה... נעים לי מאוד... נמרוד שחר...

לונה: תודה רבה. אנחנו מאוד שמחים לארחך, שמענו עליך כה רבות...

פורפרה: תודה תודה...

לונה: אני מתארת לעצמי, שהנסיעה לכאן לא היטיבה אתך... אתה בטח עייף...

פורפרה: אה...

לונה: כמה זמן אתה מחוץ לבית?

נופית: (מתקנת) לבית?

פורפרה: בית? אני כבר לא זוכר מה זה בית...

לונה: כל כך לא נוח... בן אדם מתרגל לרמת חיים מסוימת של סטנדרט מסויים,

ופתאום הוא חייב להיטלטל בדרכים לא לו, זה בודאי מאוד לא נוח לו, לא?

פורפרה: אה...

לונה: אתה בודאי משתעמם אצלנו, לעומת החיים שאתה רגיל בכרך.

פורפרה: לא בהכרח...

נופית: משעמם כאן! אין אקשן, מאידך!

לונה: בטח קשה לך מאוד, רחוק מידידיך, מחבריך, מאשתך...

פורפרה: אני רווק, גברתי.

לונה: נופית בואי תצטרפי. תכיר את הבת שלנו, נופית.

נופית: שונטל.

לונה: נופית. קראנו לה על שם הנוף.

פורפרה: שחר, נמרוד שחר.

פפרנו (שבינתיים יצא ונכנס עם צלחת) תטעם, דג שאני הכנתי, מעושן...

- פורפרה: לא מעשן, תודה. (אוסקר מאוכזב קצת, יוצא)
- נופית: אתה גר בתל-אביב?
- פורפרה: איך ניחשת?
- נופית: כמה שכר דירה אתה משלם?
- פורפרה: אה... אלפיים דולר! (קריאות התפעלות)
- לונה: מה אתם מתפלאים. כמה משלמים שם. אתה בטח גר בדירה מפוארת, במגדל דירות, עם דורמן ברמן דוברמן...
- פורפרה: רק ועד הבית עולה 700 דולר! (קריאות השתאות)
- הרב: שבע מאות דולר ועד בית?
- לונה: מה אתם מתפלא רבי. כמה משלמים שם. בטח יש לך נוף לים...
- פורפרה: ים אחד? מהגג שלי רואים את האוקיינוס האטלנטי! דרך אגב, אני אשמח להראות לך את הנוף, נופית (ללונה) ולך...
- לונה: לונה.
- פורפרה: את הלונה פארק. (כולם צוחקים) לחיים!
- פפרנו (חוזר עם בקבוק וכוסיות) ליקר תוצרת בית, משהו משהו, עשיתי מנקטרינות...
- פורפרה: לא מקטר, הכל טוב.
- לונה: אתה בטח מכיר מלא מפורסמים...
- נופית: אימא, היום אומרים סלבריטיז, או מפורסמים... אתה מכיר סלברזיטים?
- לונה: בשבילו הם לא סלבריטיזים, הם חברים... אמנים.
- נופית: אומנים.
- פורפרה: אומנים אמנים, רומנים, כולם...

לונה: אז אתה בטח מכיר את הסופר ההוא... (מתאמצת להיזכר) נו, זה שהיה אצלנו בערב קריאה... כתב את הספר ההוא, הירוק... עם שני דפים לבנים בהתחלה... השם שלו מתחיל בסמך...

פורפרה: את בוודאי מתכוונת לס. מיכאל... ב. מיכאל... סמי מיכאל... סמי בורקס... סמי יזהר.

לונה: סמי יזהר! אתה מכיר אותו?

פורפרה: מכיר, מכיר את כולם, סופרים, זמרים, זמרות...

נופית: סליחה? אם מישהי מתעניינת בתוכנית ריאליטי, כי החיים שלה זה כמו ריאליטי כזה, אתה יכול לעזור לה?

לונה: נופית! לא נדחפים ככה. אתה מתעניין גם באופרה?

פורפרה: אופרה זאת החולשה שלי.

לונה (באכזבה) אה, אתה לא אוהב...

פורפרה מאוד אוהב, אפשר לשאול מה הקשר שלך לאופרה?

לונה: מה הקשר שלי לאופרה? אני בעצמי זמרת, סולנית ומנצחת של מקהלת זרזירי הדרום.

פורפרה: לונה, את זרזרת! אה... זמרת! למה שלא תשירי לנו משהו?

לונה: לא, לא נעים לי... הקול שלי קר...

(כולם מפצירים בה, והיא מוחנפת ונענית. הרב יוצא במרוצה מפני "קול באשה ערווה". לונה מתחילה לשיר מתוך אופרה. שרשור כמעט מתעלף. כשהיא מסיימת כולם מוחאים לה כפיים).

פורפרה: גבירתי, אני שמעתי אופרות בכל העולם – דבר כזה עוד לא שמעתי.

לונה: תודה רבה.

פורפרה: פשוט בזבז של כשרון!

לונה: מה לעשות... הייתי מאוד רוצה להקים כאן אופרה.

פורפרה: תראי מה זה צירוף מקרים, שבוע שעבר היתה לי פגישה עם מנהל האופרה, הם מחפשים עכשיו לפתוח סניפים של מיני אופרות בכל הארץ...

לונה: אופרטות?

פורפרה: בדיוק. ואם תוך יומיים הוא לא נפגש אותך, אל תקראי לי נמרוד!

לונה: (נרגשת) הגשמת את חלום חיי. אופרה יכולה לחולל נפלאות בעיר הזאת.

צוקר (לפטיש) בטח, למובטלים יהיה לאן ללכת.

נופית: ומה אתי?

פורפרה: מה התחום שלך?

נופית: הכול. תחום המשחק, תחום השירה, תחום הדוגמנות, תחום הריאליטי...

פורפרה: את אומנית טוטלית.

נופית: משהו כזה. אני כאילו כוכבת נולדת שעוד לא נולדה.

פורפרה: נו פרובלם. בימים אלה בונים בתל אביב את מרכז בגין ל... אומנויות טוטליות. מלה אחת שלי לבגין – ואת בפנים.

נופית: אבל בגין מת, השם יקום דמו.

פורפרה: זה נכון... מנחם בגין מת, אבל יש בגין שמנהל את מרכז בגין, וזה כבר בגין אחר לגמרי, והוא חי לגמרי, חי בגין, זה שמו.
(ניגש לקחת שתיה. שרשור, שעומד בצד, לוחש לו)

שרשור: פורפרה, אתה מאבד את הברקסים.

פורפרה: (נותן לה את כוס) מה אתה דואג, תשתה, תאכל, תירגע...

נופית: (לאמה) איזה מתוק הוא.

לונה: (לבתה) ועוד לא נשוי.

פורפרה: מה אתה אומר על הילדה?

שרשור: אתה התפרקת לגמרי. אני כבר לא מכיר אותך.

נופית: הנה עכשיו הוא מסתכל עליי.

לונה: הוא מסתכל עליי ובגלל שאת מאחוריי נדמה לך, שהוא מסתכל עלייך.

פורפרה: (לשרשור) והאימא?

שרשור: בכסף הראשון, שנופל לי ליד, אני מאשפז אותך.

לונה: אם היה עלייך קצת יותר בשר, אולי היה לו על מה להסתכל...

נופית: אם היה עלייך קצת פחות בשר, אולי לא היית חוסמת לו את כל שדה הראייה...

פפרנו (מביא לנמרוד אלבום) תמונה שצלמנו בדיוק מהמרפסת הזאת לפני 30 שנה.

תסתכל מה זה, כלום לא היה פה, והיום לעומת זאת...

פורפרה (מציץ החוצה) אותו דבר, הא?

נופית: מר שחר, יוצא לך להיות הרבה בפרמיירות וקוקטיילים ופתיחות של אירועים?

פורפרה: עשרים וארבע שעות ביממה לא מספיקות לי. אני יוצא, באים אליי... במסיבה

האחרונה על הגג שלי... מי לא היה שם? שגרירים, אנשי עסקים, מובילים

חברתיים, אויסטרים, לובסטרים, גפילטע פיש רבי, שמפניות... פתאום – רוח

פרצים, הכל מתחיל לעוף, רעש – הליקופטר מעל הגג שלי! וצועקים לי

ברמקולים: "לפנות את הגג. אני נוחת". והוא נחת. ומי יוצא ממנו?

לונה: מי?

פורפרה: מדונה.

כולם: מי? מי?

פורפרה: אסתר.

קריאות התפעלות, שרשור, שעומד בצד, פולט את מה שיש לו
(בפה)

כן, עשינו שבת יחד, למדנו קבלה, אכלנו קוגל, היה מקסים... אבל זאת הבעיה עם החברים שלי, בלתי צפויים, נוחתים עלי. יש איזה בן של אישיות בכירה, שאני לא יכול לנקוב בשמה, מעיר אותי כל שבת בשבע בבוקר לבוא לפתוח איתו שולחן בחווה. אני אומר לו "דחילק, על הבוקר חצי כבש ושבע קילו סטייק? הורס לי את כל השבת. לא נשאר לי מקום לחמין של ג'ודי, והיא מה זה כועסת..."

לונה: מה אתה אוכל חמין אצל גודי וסטיב?

פורפרה: אני אוכל אצלם הם אצלי, זה לא ביג דיל. פעם נמרודי מזמין, פעם מוזס, את שוקן אני לא אוהב, סנוב... תשבו רבותי, למה אתם עומדים? איך אמר לי חלוץ במסיבה שעשיתי לו לכבוד המינוי, "דחילק, נמרוד שב, שתה משהו!".

לונה: אתה מכיר את הרמטכל?

פורפרה: יש מישהו במשפחת חיל האוויר, שלא מכיר את חלוץ?

נופית: אתה טייס?

פורפרה: (מדגים בדיים) זאת עזה? זה שכונת סג'עיייה? זה המסגד? זה אחמד יאסין יוצא מהמסגד? ומי מחכה לו שם למעלה כדי להגיד לו סבאח אל חיר יא שייח?/להפגיש אותו עם 70 בתולות? (ממתין)

נופית: אתה?

פורפרה: אני מנוע מלהכחיש. יש דברים, שיתפרסמו רק עוד חמישים שנה.

פפרנו (על תמונה נוספת) אפרופו חיל אויר, פה זה אני ועזר ויצמן המנוח, הוא ביקר פה כשהוא היה נשיא, אני לא אשכח, הוא הניח את ידו על כתפי ואמר לי...

פורפרה (מתבונן על תמונה אחרת) יפה יפה. מה זה השפיץ הזה שיש לו על הראש?

פפרנו: מה? אה, זאת תמונה שלי ושל דג חרב שתפשתי באיים הקריביים, מטר וחצי...

פורפרה: אה, בטח, זה הדג שטעמנו קודם. מעולה.

פפרנו: לא...

- פטיש: סליחה על השאלה, אבל לאיזה משרד אתה שייך היום?
- פורפרה: לכל המשרדים. אני יועץ בין משרדי רב תחומי, במשרד למשימות מיוחדות שליד משרד ראש הממשלה, לענייני טקטיקה, אסטרטגיה, לוגיסטיקה, מועצת ההימורים טוטו לוטו רולטה בלאק ג'ק ומירוצי סוסים.
- פפרנו באמת? אנחנו באמת חשבנו אולי לפתוח פה מסלול למירוצי סוסים...
- פורפרה עכשיו אתה מדבר.
- פפרנו אבל הממשלה לא אישרה...
- פורפרה ומה? חשבת שיתנו לך להרויח כסף במדינה הזאת? רוצים לשמור את כל הכסף לעצמם. מדינה של מושחתים אני אומר לכם, הכל רקוב, הכל שוחד, אני ישבתי בועדת החקירה המפורסמת שחקרה מה היה שם.
- צוקר מה היה איפה?
- פורפרה שמה, למעלה, ולמטה, ובאמצע.
- פפרנו ועדת שמגר?
- פורפרה איזה שמגר? אני עשיתי את כל העבודה השחורה, שמגר חתם למטה בסוף. דווקא רצו לקרוא לוועדה על שמי, אמרתי להם "עזבו אותי מכותרות, תנו לעבוד בשקט", באתי ככה, כמו שאני, תיק, עניבה, בעילום שם... ומה שאני מצאתי שם, מה שאני מצאתי שם... את הכל אני חשפתי, את כל הסיפור שגנבו את הכסף של הבנק למסחר בשביל לקנות את האי היווני, שהתפוצצה פרשת העמותות של סיריל קרן שהוא העביר לאפל, שנתן לו שלושה מליון דולר שהרוסים הלבינו בבנק הפועלים, כאילו הם הרויחו את זה בקזינו ביריחו ששייך לשותף של הבן של ראש הממשלה, לא זה שאוהב סטייקים, השני, שקבל שלושה מליון שקל בשביל לגלוש באינטרנט, הכלכלן המצוין, וכל הבלגן שהיה אחרי זה התקרה שנפלה באמצע החתונה, וכל האורחים והמינויים הפוליטיים הלא חוקיים נפלו על התחת, וכל המתנות שהם לקחו, לא המתנות מהחתונה, המתנות ממשרד ראש הממשלה שאשתו אמרה שזה שלה פרטי מהבית... הכל אני חשפתי. לבד. אחר כך בא אלי ברק, לא זה מהעמותות, זה מהעליון,

אמר לי כל הכבוד נמרוד, עשית עבודה מצוינת, אמרתי לו, אהרון, אני קורא לו ארליה, ארליה, תסתכל לי בלבן של העיניים, עזוב אותך מעוד פסק דין, מעוד ועדת חקירה, תן לי את החוק לידיים, תן לי לנקות את האורות, תן לי להיכנס בכל המושחתים שמוצצים לנו את הדם, אני אראה להם מה זה וילות בקיסריה ובכפר שמריהו, רק תיתן לי אני מנקה לך את המדינה הזאת מכל הפרזיטים, העלוקות, האוכלי חינם! בלי רחמים, מוציא אותם מהחורים שלהם כמו ג'וקים על ריסוס, מעמיד אותם לקיר...ראשים יעופו... לכלא... לתלות... אתה אתה ואתה, כולכם – לתלות! בשורה!

(נופל שיכור כלוט על הספה, נרדם, פאזזה ארוכה. כולם סביבו)

פפרנו: אתם מאמינים לו?

פטיש: אני מאמין לכל מלה.

טוש: בטוח, שהוא קצת מגזים פה ושם.

מסלאוואי: אין אחד שלא מגזים, כשהוא מדבר על עצמו.

פפרנו: אם רק חצי נכון, אנחנו בצרות.

סוף מערכה ראשונה

מערכה שנייה

תמונה 1 – בית העירייה

(בית העירייה, למחרת בבוקר. צוקר, פטיש, טוש והרב עומדים ליד עגלת הקפה, טוש מכין שתייה לכולם).

צוקר: פטיש ואני דברנו אתמול בלילה...

טוש: סוכר?

צוקר: סוכרזית.

טוש: מה כבר דיברתם? חלב?

צוקר: עמיד.

טוש: תגיד מתי די.

צוקר: והגענו למסקנה מאוד עצובה. די!

טוש: איזו מסקנה? פטיש?

פטיש: מרק בצל.

צוקר: אוסקר הולך למכור את כולנו, או את מישהו מאתנו כדי להציל את עצמו.

הרב: ראשית, על מה אתה מדבר? שנית, הכיצד? שלישית, למה?

טוש: שחור?

הרב: (נדלק) מי שחור?

טוש: הקפה.

הרב: נס על חלב

צוקר: מה פתאום הוא נפגש אתו לבד באכסניה? לוקח אותו אליו הביתה? מלין אותו,

מפנק אותו, מלביש עליו את שתי העגבניות...

פטיש: יש בזה משהו.

טוש: אוסקר עושה מאמץ גדול ומוכן להקריב את החיים הפרטיים שלו כדי שהביקורת תעבור בשלום. למה לחשוד בו?

פטיש: גם בזה יש משהו...

צוקר: פטיש! אתה לא מסוגל להחזיק בדעה אחת יותר מחמש דקות?

פטיש: וגם בזה יש משהו.

צוקר: היה לאוסקר ולמרשעת את כל הלילה כדי לבשל אותו, לכו תדעו מה היה שם...

פטיש: זאת השיטה של אוסקר, כשיש עליו בקורת הוא זורק את כל האחריות על הכפופים לו. שכחתם איך בקדנציה שעברה הוא פיטר את הסגן שלו? אח שלך רבי!

הרב: כן אבל מעז יצא מתוק. אחי נהיה סגן שר/פנתח חצר והולך לו שגעון.

צוקר: זה לא צחוק רבי. שמעתם את המבקר הזה אתמול. שלחו אלינו מומחה בחשיפת שחיתויות. אנחנו לא יכולים לשבת בשקט ולחכות, שאוסקר ימכור אותנו.

טוש: מה אתה מציע?

צוקר: תראו... אם המבקר מפיל את אוסקר, כולנו נופלים אתו. אם אנחנו מפילים את אוסקר...

הרב: לבגוד באוסקר?

(נכנסים אוסקר, פורפרה ושרשור, מצליח והפקחים. חברי המועצה מופתעים, ממהרים להסביר להם פנים).

פפרנו ... זאת הקומה האחרונה, הלב והמוח של העיר. פה נותנים את הנשמה ואת הלב, אני מקפיד שכל העובדים יגיעו לעירייה מוקדם ככל האפשר, לא ככה חבר'ה?

פטיש: בודאי, אנחנו כבר הספקנו המון הבוקר הזה...

פפרנו: חבר'ה מצוינים חבר'ה מצוינים, תותחים אחד אחד, לא נחים רגע, כל הזמן הראש עובד, (לחבורה) מה אתם מבשלים לי שם?

צוקר: קפה?

פפרנו: לא תודה.

צוקר: מה שלומך אדוני?

פורפה: (מפהק) ככה, ואתם?

כולם: תודה, טוב, תודה...

פורפה: אז מה אתם מתכננים לי להיום?

פפרנו: זה תלוי בך.

פורפה: אם זה היה תלוי בי, הייתי נשאר במיטה...

פפרנו: (צוחק) אבל העבודה, מה לעשות...

(חברי המועצה מגישים לפורפה מסמכים שונים)

טוש: אדוני תרשה לי להעניק לך ברושור המפרט את הישגי מחלקת החינוך והתרבות בשנתיים שאני מנהל אותה...

הרב: אדוני, יואיל נא כבודו לצפות במצגת המספרת את מפעלות הצדיק בר קולמוסא שהקמנו בעיר...

בינתיים אוסקר פותח דלת ומסתודד עם פוסטה

פפרנו: שתלת מצלמות ומיקרופונים?

פוסטה: כן, אבל...

פפרנו: בלשכה שלי שמת?

פוסטה: לא חס וחלילה...

אוסקר: אדיוט. תשים תקף ומיד.

פוסטה מה אוסקר אתה רוצה לצותת לעצמך?

פפרנו תשים מיד!

פוסטה אני אשב בבית הסוהר בגללך...

(אוסקר טורק לו את הדלת בפנים, חוזר לפורפרה, מפנה את האנשים)

לעבודה רבותי לעבודה, ותנו גם לבן אדם לעבוד. (לפורפרה) בבקשה אדוני, ללשכה שלי! (עוברים ללשכה, מראה לו) יש לך פה את כל הנוחיות, מזכירה, טלפונים, פקס, וידאו מיני בר, הכול עומד לרשותך. כל מה שאתה צריך רק תבקש ויביאו לך... בבקשה שתיה חמה...
(במהלך דבריו נכנס פוסטה עם קנקן וכוסות, מוזג ומכוון את הקנקן, קורץ לאוסקר ויוצא)

הכול פתוח לפניך, תעיין, תבדוק, תדווח אצלנו אין מה להסתיר. אני כל הזמן מתרוצץ בבניין, אם יש איזו בעיה הכי קטנה, רק תזמזם, ואני כאן.
(מצביע על הבאזר, יוצא. שרשור ופורפרה נשארים לבד, פאזזה)

פורפרה: הסתבכנו.

שרשור: בטח הסתבכנו. אבל לא נורא, חברים שלך יעזרו לנו: סמי יזהר, מדונה, ארלה...

פורפרה: מי זה ארלה?

שרשור: אני כבר לא מכיר אותך, התחרפנת לגמרי. טייס אלק... עפיון היו נותנים לך להעיף היית נחנק עם החוט. טוב שלא סיפרת להם שאתה פרינס צ'רלס.

פורפרה: אתה אשם.

שרשור: אני אשם???

פורפרה: כן, אתה מכיר אותי שאני נסחף, למה לא עצרת אותי? למה נתת לי להמשיך לדבר שטויות?

שרשור: אני אמרתי לך שאתה מאבד את הברקסים.

פורפרה: אז אמרת. לא מספיק להגיד. תפוש אותי זרוק אותי... בשביל מה אתה כאן?

שרשור: נו מה אני אומר לך כבר מהבוקר? אכלנו? שתינו? קיבלנו קצת כסף ליד? יאללה נתחפף, אבל לא, לך זה לא מספיק, אתה רוצה עוד ועוד ועוד... עד שלא תבוא משטרה ותעצור אותנו לא תהיה מבסוט.

פורפרה: מה אתה מיילל? אכלנו? שתינו? הלכנו!
(קמים לברוח, נעצרים ע"י פטיש שנכנס)

פטיש: אדוני, הייתי מבקש להתייעץ אתך בסוגיה משפטית.

פורפרה: (לשרשור) לא הלכנו. (לפטיש) כן! אתה...

פטיש: ניקולאי המר, יועץ משפטי של העירייה... ושופט שלום לשעבר. אני יכול לדבר אתך בארבע עיניים? טט א טט?

פורפרה: שרשור, טט א טט.

שרשור: מה לטאטא? נקי פה.

פורפרה: אז תביא שני תה. (שרשור יוצא)

פטיש: אדוני... אני יכול לחסוך לך הרבה עבודה.

פורפרה: יופי.

פטיש: קורים דברים מאד מוזרים בעיר שלנו.

פורפרה: יפה.

פטיש: (מושיב אותו) לפני שנה האדון ראש העיר אומר לנו, שהוא נוסע לחו"ל, כדי לדון בכריתת ברית ערים תאומות עם אורנג' סיטי, שמעת על המקום הזה?

פורפרה: בודאי, מי לא מכיר? עם השדרות של האורנג'ים באמצע העיר...

פטיש: אין מקום כזה.

- פורפרה: אין מקום כזה! על מי אתה עובד?
- פטיש: מסתבר שהוא נסע לשבועיים נופש באיים הקריביים, יחד עם המזכירה שלו, על חשבון העירייה! לא ברית ולא ערים ובטח לא תאומות. וזה עוד כלום. אני יכול למלא ספרים שלמים על ראש העיר...
- פורפרה: תזכיר לי מה התפקיד שלך?
- פטיש: אני היועץ המשפטי.
- פורפרה: ואיפה אתה היית בכל זה?
- פטיש: ראש העיר כפה עלינו לאשר את הנסיעה ואת כל ההוצאות שלו ושל המזכירה שלו רטרואקטיבית. אני התנגדתי... (פורפרה עונה ו... אחרי כל משפט) דפקתי על השולחן... איימתי בהתפטרות... אשתי לא נתנה לי.
- פורפרה: אשתך לא נתנה גם לי. זה לא נימוק!
- פטיש: אבל אדוני, כספים זאת לא המחלקה שלי...
- פורפרה: אני מציע, שנעביר את התיק הזה למשטרה וזהו. (פונה לדלת)
- פטיש: למה משטרה? צוקר הגזבר! הוא אשם, הוא לא גזבר, הוא חותמת צ'קים של ראש העיר, חותם ושותק. ולמה לו לדבר? ראה העיר סידר לצוקר ארבעים וחמש אלף שקל למשכורת...
- פורפרה: (כמעט יוצא, חוזר) כמה?
- פטיש: ועוד מאה ושלושים אלף בונוס כל שנה...
- פורפרה: מה אתה אומר?
- פטיש: והוא עוד לקח לעצמו מאה חמישים אלף שקל הלוואה בלי ריבית ובלי הצמדה מקופת העירייה...
- פורפרה: ככה זה עובד פה?
- פטיש: ועוד שלוש משכורות... (נכנס צוקר)

- צוקר: היועץ המשפטי כבר מוכר אותנו?
- פטיש: צוקר! צוקר, גזבר העירייה, בעל מקצוע מעולה, מספר אחד בדרום!
- צוקר: (ברוח טובה) ניקו, אולי תיתן גם לנו להנות קצת מהאורח?
- פטיש: בבקשה, כולו שלך.
- פורפרה: (פטיש יוצא, קורא אחריו) התשובות שלך לא מספקות. אני מצפה להבהרות.
(פושט את מעליו את הז'קט ומקפל שרוולים)
- צוקר: אדוני, אתה הגעת לכאן בזכותי...
- פורפרה: באמת?
- צוקר: כן. אני זה ששלח את מכתבי התלונה, בעילום שם.
- פורפרה: איזה אומץ...
- צוקר: תודה תודה, לא יכולתי לשתוק יותר. העיר מתנהלת בצורה קטסטרופלית. אין נוהל אחד שהוא לא עוקף, אין מכרזים, רק מקורבים, מסדרונות שלמים במועצה אותו שם משפחה על הדלת. משרות פיקטיביות, חמש מאות עובדים ושבע מאות מקבלי משכורות... מאתיים משכורות למי?
- פורפרה: אתה שואל אותי? אתה הגזבר לא?
- צוקר: אני? אני התנגדתי!
- פורפרה: ודפקת על השולחן ואיימת בהתפטרות ואשתך לא נתנה לך?
- צוקר: איך ידעת? מה יכולתי לעשות? הוא הכריח אותי לחתום. מאז אני חותם ובוכה. אני מאוד מקווה, שהחקירה שלך תוביל למסקנה המתבקשת מאליה.
- פורפרה: והיא? (צוקר רושם על ניר ומראה לו, פורפרה צועק) הדחה? (צוקר מוחק)
- של מי? (צוקר מראה לו תמונה בחוברת, שוב פורפרה צועק) ראש העיר? בטח, בוודאי...
מי יבוא במקומו? (הגזבר רושם על פתק "אני") אני? צוקר מצביע על עצמו)

אתה? צוקר רוצה להיות ראש עיר! (צוקר אוכל את הנייר.) תגיד אבל מה רע לך בתור גזבר? ארבעים וחמש אלף משכורת, ועוד מאה שלושים אלף בונוס...

צוקר: הבונוס זה נוהל נורמטיבי. כוננות על.

פורפרה: כוננות על? אתה מפקד חיל האוויר או גזבר? ועוד שלוש משכורת...

צוקר: בכל עיר תמצא, שגזבר ממלא עוד כמה תפקידים.

פורפרה: כן, מה עוד אתה עושה?

צוקר: אני מנכ"ל המזבלה החדשה, יושב ראש החברה לפיתוח הנגב ואיכות הסביבה, ומזכיר הועדה לקידום מעמד האשה.

פורפרה: אחלה קידום, שלוש משכורות. ועוד חמישים אלף שקל הלוואה מקופת העירייה, בלי ריבית ובלי הצמדה...

צוקר: הטורקי כבר דיבר? הוא סיפר לך למה ההלוואה?

פורפרה: לא.

צוקר: יישור שיניים לילדה. מסכנה, היא מאוד סבלה. הטורקי עושה הון פוליטי על גב של ילדים. אני לא מלכלך, זה מתחת לרמה שלי!
(יוצא מהחדר אבל חוזר כעבור כמה שניות)

צוקר: אני לא מספר לך, לאן האישה של הרוסי נסעה (פורפרה: לאן?) ללונדון. ועל חשבון מי (פורפרה: מי?) העירייה, לעשות איזה ניתוח. (פורפרה: איזה?) ואיך היא נראית עכשיו. (פורפרה: איך?) זוועה. אני לא יורד לרמה הזאת. והרב מישעי? שמעת ממני מלה אחת רעה על האיש הקדוש הזה? שמונה עמותות יש לו ואת כולן מנהלים האחים שלו. שיהיו בריאים השוורצעס, ככה הם, הרבה ילדים וכולם צריכים להתפרנס, אבל עם הכסף, שהאיש הזה קיבל כדי לפתוח פה מקוואות וישיבות וקברי צדיקים, היה אפשר לבנות פה את בית המקדש, במקום זה הוא בנה לעצמו שלוש קומות בית לתפארת, אבל ממני אתה לא תשמע עליו מלה אחת רעה!

(פונה לצאת, פורפרה עוצר אותו).

פורפרה: אני מאוד מעריך את מה שאתה לא מספר לי, אבל הבעיה היא שאתה חתום על כל הצ'קים המרשיעים. השאלה איך אנחנו מסבירים את כל זה לממונים.

צוקר: אולי ישנה איזו דרך להחזיר לפחות חלק ממה שנגזל לקופת המדינה.

פורפרה: אתה תבחר את הדרך, אני אהיה רק הצינור.

צוקר: ראש העיר מחזיק בחשבון סודי מאה שבעים וחמישה אלף שקל תרומה לא חוקית מהאחים בולבוס, הקבלני זבל שהקימו את המזבלה בלי מכרז. הוא שומר את הכסף במיוחד ליום הבחירות, כדי לשלם אותו בחזרה לאחים בולבוס, שהם גם קבלני קולות.

פורפרה: יפה מאוד. עובד עם הראש.

צוקר: מה יפה? זו קניית שלטון בכסף.

פורפרה: חמור ביותר. ואם אתה היית אני, מה היית עושה?

צוקר: אם אני הייתי אתה, הייתי מורה להחרים את הכסף לטובת אוצר המדינה.

פורפרה: השאלה אם יש לי סמכות לעשות דבר כזה.

צוקר: בתור אני אין לנו, בתור אתה, יש לי.

פורפרה: (לא מבין). בתור אני מה זה נותן לי? (צוקר מוציא פנקס צ'קים וממלא)

(פורפרה מציץ ונדהם) מאה שבעים וחמישה אלף שלף שקל...

צוקר: לפקודת מי? אוצר המדינה?

פורפרה: תשאיר פתוח. בהצלחה בתפקיד החדש! ראש העיר צוקר. (לוחצים ידיים).

צוקר: היה תענוג לעשות אתך עסקים.

(יוצא צוקר נכנס הרב).

הרב: סליחה, אפשר להפריע? (צוקר יוצא).

פורפרה: הרב מישעי! שמעתי עליך דברים נפלאים.

הרב: חן חן, אצלנו אומרים: אין אומרים שבחו של אדם בפניו.

פורפרה: ואצלנו אומרים: כל מה שתאמר מרגע זה יכול לשמש כראיה נגדך.

הרב: מה עניין שמיטה להר סיני?

פורפרה: ומה עניין שלוש קברי צדיקים שלא בנית לשלוש קומות שכן בנית?

הרב: סליחה?

פורפרה: בבית שלך?

הרב: כל קומה כבודה במקומה מונח. קומה ראשונה בית כנסת, קומה שנייה בית מדרש ובקומה שלישית, בעליית גג, מצטופפות בדוחק עשר נפשות... הכסף לבנייה בכלל ירושה.

פורפרה: זה לא מה שאני שמעתי.

הרב: מי הכפיש? מי שפך את דמי? נחמן טוש?

פורפרה: מי זה?

הרב: נחמן טוש, אצלנו קוראים לו טיטוש הרשע. הנואף! את המורות הוא בוחר לפי מראה עיניים, ומי שמסרבת לנואף – מפוטר. רק בעיר הזאת יש לו שניים שלושה ממזרים!

פורפרה: המכוער הזה?

טוש: (מציץ) אדוני...

פורפרה: לא עכשיו!

הרב: המן הרשע! את התקציבים למחשבים הוא מעביר לקבוצות כדורגל, שמחללות שבת. בכסף שהוא שילם לשני הערלים הכושיים שהוא הביא מבוסטון סטקסטיקס... סלקטיס... בכסף הזה אפשר לכלכל מאה אברכים במשך שנה.

פורפרה: או קיי, מישעי, לטס קאט דה בולשיט! מני טוקס בולשיט ווקס. איפה עמותות איפה הישיבות איפה הקברי צדיקים?

הרב: יש קבלות, יש אישורים, יש חנות תשמישי קדושה...

פורפרה: לפי הראיות החסויות שלפניי אני רואה, שאתה בדרך לעשות מצווה גדולה.

הרב: איזו מצווה?

פורפרה: להשלים מניין לחברים שלך שישבו בכלא. מה אתה מספר לי?

הרב: (מתפרץ ברגשנות) בשביל זה באת לפה? לגדוע את המפעל התורני

והחינוכי, שהקמנו כאן? הסעות וארוחות חמות לילדים, שהיו לפני כן רעבים ללחם! בבקשה, תגדע! תחבל בכרמים, תקצץ בנטיעות, תרוצץ את ראשי העוללים על הסלע. זאת רדיפה על רקע עדתי! את החלטתם לחסל אותנו!

פורפרה: (לוחץ את ידו) כל הכבוד רבי, אותי שכנעת, דברים כדורבנות. חזק וברוך.

הרב: זכור: המלבין פני חברו ברבים, דינו סקילה. שלום שלום.

(פונה לצאת)

פורפרה: השאלה מה יגידו על זה בפרקליטות...

הרב: פפפ... פרקליטות? למה פרקליטות? אלה עוכרי ישראל...

פורפרה: מה אני צריך כאבי ראש? אני אעביר את זה לפרקליטות, מאה פרקליטים יש להם שם, זאת העבודה שלהם, שהם ישקלו, שאותם יסקלו... וחבל, אתי עוד היית יכול להסתדר...

הרב: לא ירדתי לסוף דעתך.

פורפרה: אולי יש איזו דרך להחזיר חלק מהכסף שנגזל לקופת המדינה...

הרב: אהה. אדוני, אני רק שליח. ברשותך אלך להתייעץ ברבנים ולשאול בדעת תורתנו הקדושה על עניין כגון זה, מיד אשוב. (הרב הולך ואומר לטוש הנכנס) למינים ומלשינים לא תהיה תקווה, לא תחצה ימיר, זבלה.

- טוש: מה את מקלל? מה אתה מנבל את הפה? חמאסניק, חומיניסט בן זונה...
- פורפרה: אתה מהחינוך?
- טוש: נחמן טוש, ראש מנהל חינוך תרבות נוער ספורט סל-תרבות וכדורסל...
- פורפרה: זה מספיק לי. תגיד לי טוש, מה הקריטריונים שלך לקידום סגל המורות?
- טוש: קידום מורים זה לפי ותק...
- פורפרה: כשאתה אומר מורים אתה מתכוון למורות?
- טוש: אני אשם, שהיום כל המורים מורות?
- פורפרה: המורות האלה... איך הן?
- טוש: לא הבנתי.
- פורפרה: אז יש בעיות בהבנת הנקרא. המורות האלה, איך הן?
- טוש: אה... אני בעצמי בוחר כל מורה ומורה.
- פורפרה: ככה שמעתי.
- טוש: מה כבר שמעת? הרב מישעי כבר דיבר? זאת הוצאת דיבה ולשון הרע, אדוני, אנשים כאן משועממים, אז מפיצים שמועות מרושעות.
- פורפרה: תירגע טוש, זה בסדר, אתי אתה יכול לדבר... אני קודם כול אדם, ואני מבין. מה יותר טבעי? גבר ואישה עובדים ביחד, נוצרת קרבה... מורה מתכופפת להרים את הגיר ו...
- טוש: אני יודע, למה אדוני חותר, ויש לי הסברים. היה רק מקרה אחד עם מורה אחת... אישה עם כושר ארגון מעולה, ואני מיניתי אותה להיות אחראית על חגיגות יום העצמאות.
- פורפרה: ומהזיקוקין היא נכנסה להריון?
- טוש: זאת חדירה לתחום הפרט.

פורפרה: על החדירה אני רוצה לדבר.

טוש: סליחה?

פורפרה: אני מבין, שחלק לא מבוטל מהילדים בעיר – הם ילדים שלך.

טוש: עוד השמצות. רואים ילד ברחוב ומחליטים, שהוא דומה לי, סתם! זה כבר הגיע לאבסורד! האשימו אותי באבהות על ילד אתיופי!

פורפרה: ברור לך שאני אהיה חייב להעמיד אותך לדין על הטרדה מינית לפי סעיף... שמונים ושמונה אלף קטן.

טוש: יש לי אישה וילדים...

פורפרה: יותר מדי ילדים!

טוש: הקטן לא יעמוד בזה. אני מבקש להתחשב במצב הבריאותי...
(פורץ בבכי, מרכיך את ראשו ומיבב)

פטיש: (יוצא ממחבואו וקורא לפורפרה) פססססס... אדוני, החלטתי לוותר על זכות השתיקה.

פורפרה: אז תשתוק.

פטיש: אני מוכן להיות עד מדינה.

טוש: עד מדינה?

פורפרה: לא אתה. (לפטיש) ומה אתה רוצה בתמורה? (פטיש מנפנף בדף נייר, פורפרה ניגש אליו).

טוש: אדוני, אני יכול להתפנות?

פורפרה: לא הבנתי.

טוש: אני יכול ללכת לשירותים?

פורפרה: בבקשה. תשטוף את הפנים ותחשוב על מה שדיברנו. (טוש יוצא)

(קורא מהנייר) חסינות, פנסיה, קידום, רכב צמוד, נהג, שומר ראש...

פטיש: אני מוכן לעסקת טיעון.

פורפרה: עסקה נשמע לי טוב. השאלה, מה המטען, שבא עם הטיעון...

פטיש: אתה מתכוון...

פורפרה: בדיוק.

פטיש: עכשיו?

פורפרה: בדיוק.

פטיש: הכול כמובן במסגרת החוק.

פורפרה: בשביל זה אתה יועץ משפטי...

פטיש: זה יהיה קשה.

פורפרה: אתה תתאמץ.

(נכנס הרב, פורפרה מחביא את פטיש)

הרב: אדוני...

פורפרה: כן?

הרב: נמצאים אתי אי אלו כספים, שנותרו מחלוקת קמחא דפסחא השתא...

פורפרה: מה קמח? אני נראה לך מאפיה?

הרב: היות ועניי עירנו כבר קיבלו, מצווה גדולה היא לתרום את הכסף לנזקקים

אחרים, אם אדוני מכיר איזו עמותה או משפחה של מסכנים, או מישהו שצריך

השתלת לב כליות

פורפרה: עומד לפניך אדם, שהוא יושב ראש עמותת... "נמרוד שחר" למתן בסתר.

הרב: אתכבד ואתרום לעמותה סך של ח"י עשרות שקלים.

פורפרה: בחיך, מחיי אפשר לחיות?

הרב: חיי מאות.

פורפרה: (ניגש לטלפון) איפה הטלפון של הפרקליטות?

פטיש: (מציץ) אדוני!

פורפרה: לא עכשיו!

טוש: (מציץ) אדוני!

פורפרה: לא עכשיו!

הרב: חיי אלפים. (נותן לו כסף ומושיט את ידו)

פורפרה: לא באתי לידי סיפוק.

הרב: לעולם אדם מת וחצי תאוותו בידו.

פורפרה: רבי, עוד פתגם אחד כזה, ואני מתרגז באמת.

הרב: (שולף דולרים) ירוקים? אני אלך לפקסס למועצת החכמים ומה שהם יגידו...
(הרב יוצא. נכנס שרשור עם התה).

שרשור: מה קורה? מתחפפים?

פורפרה: כל רגע אתה משנה את דעתך. אתה החלטת שנישאר.
(שרשור יוצא, פטיש וטוש נכנסים ביחד).

פטיש: אדוני...

טוש: חשבתי על מה שאמת לי...

(פורפרה לוקח כוס תה, חוצה את החדר, מערבב ונותן אותה לפטיש).

פורפרה: לא עכשיו, תשתה, זה כבר ממותק. (דוחף אותו לאחד החדרים)

(לטוש). כן טוש, מה חשבת?

(נכנס הרב עם מזוודה).

הרב: נמרוד...

פורפרה: מה קורה פה היום? אי אפשר לעבוד! (הרב מרמז על המזוודה ויוצא) כן טוש. התפנית, שטפת את הפנים, חשבת, הגעת למסקנות... מה היה לו ביד? מה היה לו ביד? (רץ אחרי הרב) רבי איפה אתה? (הרב נכנס מדלת אחרת. לטוש) גש להתפנות.

טוש: אבל כבר התפניתי....

פורפרה: עוד פעם! (טוש יוצא).

הרב: יגעת ומצאתי ממ גימל אלפי שקלים קודש לעמותה של כבודו.

פורפרה: כמה זה ממ גימל?

הרב: בוכטה.

(פורפרה פותח את המזוודה, מתגלות עשרות קופות צדקה).

אדוני בא לידי סיפוק?

פורפרה: אתה עושה צחוק? אני לא עובד עם כסף קטן. איפה הירוקים?

הרב: רחם, אדוני! זה כסף, שמיועד לחולים, לנזקקים...

פורפרה: אין ירוקים אין רחמים, יש רק פרקליטים.

הרב: תכף אשוב. (הרב יוצא נכנס פטיש).

פטיש: מחר תתקיים בעירייה הגרלה של מגרשים. בתוקף תפקידי כמפקח על ההגרלה, אני יכול לדאוג, שתזכה בחמישה דונם קרקע חקלאית.

פורפרה: מה אתה רוצה שאני אעשה שם? אגדל קישואים?

פטיש: על הנייר! הוועדה המחוזית שבראשה אני יושב, מפשירה לך את הקרקע לבנייה, ואתה בונה שם בית...

פורפרה: על הקרקע?

פטיש: על הנייר!

פורפרה: הלאה.

פטיש: מול הבית אני סולל לך כביש חדש רב מסלולי, נתיבי השלום.

פורפרה: אני לא מוכן לגור ליד אוטוסטרדה!

פטיש: אני מפנה אותך.

פורפרה: לא מוכן להתפנות!

טוש: (מציץ) אני כבר התפנית...

פורפרה: אבל אני לא פנוי! (טוש יוצא)

פטיש: אבל אדוני, את הכביש חייבים לסלול!

פורפרה: אתה לא תפגע לי באיכות חיים!

פטיש: החלטה של משרד התחבורה, לא שלי.

פורפרה: לא מעניין אותי תחבורה.

פטיש: כמה מגיע לך?

פורפרה: מה?

פטיש: פיצויים?

פורפרה: על מה?

פטיש: על הבית.

פורפרה: איזה בית?

פטיש: על הצ'ק. (מוציא פנקס צ'קים) כראש הוועדה המחוזית לפיצוי ושיפוי אני פוסק

לך פיצויים בסך... (מראה לו).

פורפרה: תוסיף אפס.

פטיש: כל כך הרבה.

פורפרה: את כל החיים שלי השקעתי בבית הזה! (פטיש ניגש לתקן את הצ'ק. נכנס הרב).

הרב: (נותן דולרים) כפרה עוונות... אפשר לברך על המוגמר?

פורפרה: שהחיינו וקיימנו.

הרב: מרגע זה, שני מלאכי מרום יגנו עליך מכל פגע רע. שנאמר...

פורפרה: אמן ואמן רבי, צום קל וחתימה טובה. (הרב יוצא).

פטיש: (נותן לו את הצ'ק המתוקן) אתה מוכן לתרום לי פה על העסקת טיעון...
(פורפרה מחתים את החוזה בחותמת, שנמצאת על השולחן. נכנס ראש העיר)

פפרנו: הכל כשורה?

פורפרה: עובדים.

פפרנו: הפסקת תה ועוגה!
(נכנסים הפקחים ומביאים תה ועוגה. פפרנו ופטיש יוצאים)

דוידוב: סליחה?

מורדוב: סליחה, אדוני...

פורפרה: כן?

דוידוב: יש לנו בקשה קטנה...

מורדוב: ממש קטנטנה...

פורפרה: הבנתי. בקשה קטנטנה תעלה לכם חמשת אלפים שקל.

דוידוב: חמש... חמשת אלפים שקל? אין לנו.

מורדוב: לא תיארנו לעצמו, שזה עולה כסף...

פורפרה: אגרת בקשה למבקרת המדינה. תקבלו קבלה בדואר.

דוידוב: אפילו אם נחבר ביחד את המשכורות שלנו לא יצא חמשת אלפים.

מורדוב: כמה יש לך פה ששון?

דוידוב: עשר שקל.

פורפרה: תביא (לוקח ממנו) ואתה?

מורדוב: חמישים שקל, אבל הבטחתי לילדה לקנות לה תיק אוכל...

פורפרה: על מי אתם עובדים? אתם לא חיים ממשכורת כזאת...

דוידוב: אז ממה נחיה?

פורפרה: אל תמרחו אותי! הבנתי איך הדברים עובדים כאן. אתם בטח מעלימים עין, לא

בודקים רשיונות, מבטלים דו"חות...

דוידוב: חס וחלילה. אנחנו אין אצלנו משוש פנים. חוק זה חוק! רפורט זה רפורט!

מורדוב: אני אפילו לאשתי נתתי דו"ח חנייה, שהיא חנתה באדום לבן...

פורפרה: תגידו מה אתם רוצים ממני?

דוידוב: באמת דבר קטן...

פורפרה: מה?

דוידוב: ש... אם אתה מדבר ברדיו או בטלוויזיה או בעיתון, בבקשה תגיד להם, ממש

במשפט אחד, שיש אחד, ששון דוידוב, והוא גר כאן בדרום.

פורפרה: ו...?

דוידוב: זהו.

פורפרה: זה הכול?

דוידוב: שידעו עליי.

מורדוב: אתה יכול להגיד בבקשה גם עליי.

פורפרה: מה להגיד?

מורדוב: אם אתה יכול להוסיף עוד שורה בעיתון, שיש אחד ששון מורדוב, והוא גם גר כאן בדרום.

דוידוב: רק מורדוב במקום דוידוב.

פורפרה: (מופתע ומתבייש מעט) את זה אני אעשה בחינם. (מחזיר את העשרה שקלים לדוידוב).

דוידוב: תודה רבה.

מורדוב: רבה רבה.

פורפרה: תהיו שקטים. ידעו אליכם. מורדוב ודוידוב.

דוידוב: לא לא, אני דוידוב הוא מורדוב.

פורפרה: זה מה שאמרתי. אתה מורדוב הוא דוידוב.

מורדוב: אני מורדוב, הוא דוידוב.

פורפרה: שלום ולהתראות! (מוציא את הפקחים, בפתח עומד טוש)

טוש: אדוני, אני מודה בהאשמות. עוד היום נאי אגיש מכתב התפטרות לראש העיר, ובכך אני מקווה לסיים את הפרשה.

פורפרה: אתה השתגעת? להתפטר בגלל דבר כזה? לזרוק לזבל עשרות שנים של יצירה?

טוש: התנהגתי בצורה מבישה.

פורפרה: זה נכון, אבל למי מאתנו אין חולשות? מה יותר אנושי מחולשות? אצלך זה נשים, אצל אחד אחר זה אלכוהול, ואני למשל תמיד מתבלבל מכסף. אתה מבין?

טוש: אני לא מבין.

פורפרה: אתה כן מבין.

טוש: אני מבין?

פורפרה: כן.

טוש: הבנתי.

פורפרה: מה הבנת?

טוש: היה מעניין אותך להשתלב במערכת החינוך שלנו בתור מורה בהיריון?

פורפרה: בלבול אותי.

טוש: יש לי תקן פנוי למורה בהיריון, בחופשה ללא תשלום. אתה יכול לקבל את התשלום.

פורפרה: ואתה את המורה?

טוש: קח גם את המורה!

פורפרה: כמה זה התשלום של הלא תשלום?

טוש: (מציץ במעטפה) שבעים וחמישה אלף. מגולם.

פורפרה: תארוז לי את המורה והתשלום בצ'ק אחד ותשאיר פתוח.

(טוש מעביר לו במעטפה).

טוש: אפשר לראות את העניין כסגור?

פורפרה: איזה עניין? (קורע את מכתב ההתפטרות).

טוש: אהה... לידה קלה! (יוצא)

(פורפרה רוצה לצאת, פוסטה קופץ ממחבואו, אזניות גדולות על הראש, טייפ, קלטות וידאו. פורפרה נבהל).

פוסטה: יעקב פוסטה אדוני, ראש מחלקת ביטחון פנים! שלוש מאות עשרים ושלושה שקלים ועשרים ושמונה אגורות. אני מודה. (מושיט לו כסף).

פורפרה: (לוקח את הכסף) אני מודה לך... מה זה האזניות האלה?

פוסטה: זה לא אני.

פורפרה: זה לא אתה?

פוסטה: זה גיסי.

פורפרה: מי?

פוסטה: אוסקר. ראש העיר. הוא הכריח אותי לצותת לכולם, גם לך!

פורפרה: לצותת?

פוסטה: בבקשה, הנה המצלמה, הנה המיקרופון...
(מפרק את הקנקן, תולש מיקרופון סמוי ונותן לו)

לא שמעתי כלום. לא ראיתי כלום, לא רוצה בעיות.

(בורח פורפרה צועק אל תוך המיקרופון, פוסטה חוזר כשאוזניו מצלצלות)

פורפרה: קח ממני את הכסף הזה!

פוסטה: בבקשה אדוני, מכולם לקחת...

פורפרה: אני לא רוצה את הכסף! אתה רוצה להסתבך בשיחוד עובד ציבור?

פוסטה: חס וחלילה.

פורפרה: אז תעזוב אותי. רגע אחד. את הקלטות תשאיר פה.

פוסטה: בבקשה. (נותן לו)

פורפרה: עכשיו תסתלק. (פוסטה יוצא) ככה ... לצותת, אני אראה לו מה זה.
(מוציא עיתון מהתיק, שולף ממנו מספר טלפון, מרים
טלפון ומחייג, נכנס אוסקר, מנתק)

פפרנו: נו, איך אתה מתרשם בינתיים מעבודות העירייה?

פורפרה: (באיום) שב! (פפרנו מתיישב באימה) מר פפרנו, ביקרתי בהרבה מועצות
ועירויות, בארץ ובעולם, אבל מה שאני מצאתי פה ...

פפרנו: כן?

פורפרה: התופעות שאני גיליתי כאן...

פפרנו: כן, כן?

פורפרה: העירייה שלך מתנהלת בצורה...

פפרנו: מה? מה?

פורפרה: מופתית.

פפרנו: מה?

פורפרה: יוצאת מן הכלל.

פפרנו: (בהקלה גדולה) ואתה תציין את זה בדין וחשבון?

פורפרה: בוודאי.

פפרנו: (נרגש) תודה רבה, תודה רבה. תודה רבה. תרשה לי, בשם העיר והעירייה,
להזמין אותך לארוחת צהריים, אולי איזה משחק טניס?

פורפרה: בשמחה, אני רק גומר לכתוב את הדין וחשבון.

פפרנו: אם כך, אני אאסוף אותך עוד חצי שעה.

(פפרנו יוצא, פורפרה חוזר לטלפון. נכנס שרשור).

פורפרה: שלום, תני בבקשה מספרי טלפון של ידיעות מעריב הארץ רשת קשת ערוץ 1,
 ערוץ 1 לא צריך אף אחד לא רואה, ערוץ עשר, קול ישראל, גלי"ץ CNN
 ואלג'זירה בבקשה.

שרשור: פורפרה, מה קורה? לא מתחפפים?
 (פורפרה מתעלם ממנו, רושם מספרים)

תראו אותו, אינטיליגנט, רגליים על השולחן... אם אני לא מוציא אותך בזמן,
 שנינו מתרסקים. הלו! היי! הוא לא עונה לי בכלל. אני קטן עליו.

פורפרה: שרשור, רוץ עכשיו לבנק פה למטה, ותפדה את הצ'ק הזה, ואת זה וזה...

שרשור: מה זה? מאיפה כל הצ'קים?

פורפרה: ותשמור לי על זה, ועל זה וזה... (מעביר לו חבילות של כסף) ובמיוחד על זה-
 מתנה ממני בשבילך.

שרשור: פורפרה, אתה גדול! אתה ענק! אתה מלך! גאון! אחד בדורו! הצלת אותנו!

פורפרה: אתה מוכן להירגע?

שרשור: (בוכה) מה אני שווה בלעדיך, פורפרה? מי יש לי בעולם חוץ ממך? אתה
 האבא שלי ואימא שלי ביחד, איך אני אוהב אותך פורפרה! אני רעשה מה
 שאתה רוצה, הכול, רק תגיד.

פורפרה: תלך כבר לבנק לפני שהצ'קים יתקלקלו בחום הזה. ניפגש עוד שעתיים ביציאה
 מהעיר, ליד תחנת הדלק.

שרשור: מה אתה הולך לעשות?

פורפרה: יש לי פה עוד איזה חצי שעה עבודה ואחר כך אני אלך לבית של ראש העיר.

שרשור: מה... מה יש לך לעשות שם?

פורפרה: יש לי עוד חשבון קטן, שנשאר פתוח...

שרשור: פעם אחת תצא בזמן! כמו אז בקזינו בטורקיה, אני מתחנן, פורפרה. פעם אחת, מה יש לך לעשות שם?

פורפרה: עד עכשיו עבדתי, עכשיו אני רוצה להנות. לך כבר!

שרשור: עם המזל שלי דווקא עכשיו יתפסו אותי, עם כל הכסף ביד. (יוצא).

פורפרה (מחייג בטלפון) את מנהל מחלקת החדשות בבקשה... כן אדוני, כמה שווה לך סיפור מדהים על שחיתות? ... מתועד מצולם שחור על גבי לבן, בצבע! ... מיד, אני יכול לשלוח לך פקס עם הפרטים, ואת הקלטות בטכסי ספיישיל, תוך שעה וחצי הם אצלך...

תמונה 2 – בית ראש העיר

(בית ראש העירייה. נופית זוללת מכל הבא ליד. נכנסת לונה)

נופית בלילה חלמתי, ראיתי את עצמי עומדת על הגג של הפנהאוז של נמרוד בתל אבי, מסתכלת על הים, ונמרוד מביא שתי כוסות פנטזיה ואומר לי "את רואה נופית, שם למטה במעגן, זאת היאכטה שלנו"... בבוקר הוא הלך בלי להגיד לי אפילו שלום.

לונה הוא איש מאוד עסוק, מבקר המדינה יושב לו על הראש...

נופית אבל לך הוא כן אמר בוקר טוב.

לונה אני אשמה שהוא אוהב אופרה?

נופית איך, איך תמיד אני נופלת קורבן תמים לתמימות של עצמי

לונה די מאמי, אני דוקא חושבת שמאוד מצאת חן בעיניו, אבל זה ידוע שהתל

אביבים גם אם הם כן, אז הם לא, ואם הם לא אז בסוף הם כן. הבנת את זה?

נופית לא

לונה גם אני לא, אבל ככה זה התל אביבים. אני יודעת על מה אני מדברת, לא סתם

הגעתי למשהו בחיים.

נופית ממש, למה הגעת?

לונה סליחה? אני אשת ראש העיר

נופית: בדיוק, "אשת ראש העיר" את "אשתו של", את לא בזכות עצמך

לונה אני כן בזכות עצמי...

נופית אני בחיים לא אהיה כמוך, אני, כשאני אתחתן...

לונה מתי הלוואי אמן?

נופית כשאני אהיה בשלה, אני אשמור על האישיות שלי, אני לא אבלע בבעל שלי

כמוך. את, מה יש לך משל עצמך?

- לונה המקהלה.
- נופית המקהלה זה חוג, זה לא נחשב. מה יש לך? כלום. לא תנאים, לא נהג, לא מזכירה, לא מעמד, לא אישיות, כלום.
- לונה יש לי אותך.
- נופית ואם אני אעזוב מה יהיה לך?
- לונה (חושבת) שקט. (לוקחת סל קניות) אני הולכת לסופר
- נופית תביאי הרבה שוקולד.
- (לונה יוצאת, נופית ממשיכה לבלוס. דפיקות בדלת, פותחת)
- פורפרה: שלום!
- נופית: (נבהלת) אמל'ה!
- פורפרה: הבהלתי אותך?
- נופית: בכלל לא. סתם נבהלתי. אבא עוד לא חוזר, ואימא יצאה לקניות.
- פורפרה: ולאן את הולכת?
- נופית: לשום מקום.
- פורפרה: אפשר לבוא אתך לשם?
- נופית: לאן?
- פורפרה: לשום מקום.
- נופית: מה תעשה שם?
- פורפרה: שום דבר.
- נופית: אני לא יודעת, אני צריכה ללכת... ולך יש את העניינים החשובים שלך...
- פורפרה: אין שום דבר יותר חשוב ממך. בואי נדבר.

- נופית: איזה מזל אתה?
- פורפרה: אני רואה, שאת מתעניינת במיסטיקה, בעולם שמעבר...
- נופית: מעבר למה?
- פורפרה: תני את היד שלך.
- נופית: (נותנת לו את ידה) אתה מבין בזה?
- פורפרה: גם בזה, כן... בואי נראה לנו, מה צופן לנו העתיד. (מושך אותה לכיוון הספה)
- נופית: אפשר לראות, אם אני אהיה מפורסמת?
- פורפרה: את תהיי מאוד מפורסמת... רואים שיש לך אישיות אמנותית...
- נופית: מה, אני מתפוצצת מאמנותית? למדתי ריקוד וציור וצילום ודרמה. אני פשוט לא יודעת במה להתפרסם קודם.
- פורפרה: עם יופי כמו שלך זה באמת רק ענין של זמן.
- נופית: טוב, יש לי פני תווים אקזוטיים בגלל שאני מעורבת. אימא שלי מעדות המזרח ואבא מקהילות אשכנז.
- פורפרה: זה מסביר את השפתיים הנהדרות שלך.
מתנשקים
- נופית: כמה זמן תישאר פה?
- פורפרה: זה תלוי בך.
- נופית: בטח יש לך המון בחורות בתל אביב...
- פורפרה: זה נכון, אבל כולן מזויפות. בך יש משהו אותנטי, בלי פוזה, משהו פשוט.
- נופית: (נעלבת) אני לא פשוטה.
- פורפרה: לא לא, את לא פשוטה במובן הפשוט של המלה...

- נופית: אני מאוד מורכבת.
- פורפרה: יש בך פשטות מורכבת ומורכבות פשוטה...
- נופית: אני גם נורא רגישה.
- פורפרה: מרגישים את זה. את פשוט צריכה להתחבר לעצמך.
- נופית: אני לא יודעת איך...
- פורפרה: אני אראה לך.
- נופית: למדת את זה?
- פורפרה: שנים, יש לי חגורה שחורה בהתחברות. תשכבי. פרקדן.
- נופית: פרקדן אני לא מוכנה.
- פורפרה: אז על הספה.
- נופית: (נשכבת) באיזה שיטה אתה עובד?
- פורפרה: בשיטת איקאה – עשה זאת בעצמך. לא לדבר. תעצמי את העיניים, תנשמי עמוק... את נוצה על המים, קלה קלה...
- נופית: אני רק צריכה להוריד עוד שני קילו...
- פורפרה: לא לדבר, לא לחשוב, תדמייני שיש לך במצח כפתור קטן שמדליק ומכבה את המוח. (נוגע בה במצח) קליק, כיביתי אותו.
- נופית: אני לא מרגישה הבדל...
- פורפרה: ששש... שחררי את כל הגוף, את הראש, הבטן, האגן, החזה...(פותח את רוכסן מכנסיו) בשלב הבא אני אגע בך, ואת תרגישי מין חשמל כזה בכל הגוף, לא להיבהל, זה הסימן שהתחברת...
- (כמעט נשכב עליה, נכנסת לונה, רואה אותם ופולטת צעקה)

- פורפרה: מה שאת רואה זה לא מה שאת חושבת ומה שאת חושבת את לא ראית.
מדובר פה בפיצול בין גוף ונפש...
- נופית: אימא, הוא עזר לי להתחבר...
- לונה: תתחברי לחדר! תכף ומיד, (נופית יוצאת)
- פורפרה: גבירתי, לא טוב לצעוק על מטופלת...
- לונה: אדוני! אני ממש מזועזעת. גיליתי את הפרצוף האמיתי שלך!
- פורפרה: אני יכול להסביר...
- לונה: אתה לא מי שחשבנו שאתה! אני יודעת בדיוק, מי אתה.
- פורפרה: אני מצטער, אני הולך...
- לונה: שב!! אתה לא הולך לשום מקום! חכה שאני אספר את זה לאוסקר. (מרימה טלפון ומחייגת) תתבייש לך, בחור כמוך, עם כל הרקע שלך, מנצל את הכנסת האורחים שלנו ומבלבל ילדה מבולבלת...
- פורפרה: לא פלא שהיא מבולבלת. בטח היה לה קשה מאוד לגדול עם אימא כזאת יפה וסקסית בבית...
- לונה: (לטלפון) תני בבקשה את אוסקר! (קולטת מה נאמר לה) תפוש. (טורקת)
- פורפרה: אז את יודעת על מה אני מדבר.
- לונה: לא, אני לא יודעת!
- פורפרה: אל תעמידי פנים, לונה. הכול בגללך.
- לונה: בגללי?
- פורפרה: מה היא לעומתך? צל חיוור, רפרודוקציה...את הדבר האמיתי, אותך אני אוהב, עלייך אני חולם מהרגע שנכנסתי לבית הזה. עלייך! לונה לונה לונה. לא העזתי לחשוב, שיכול להיות בינינו משהו, אז אמרתי לעצמי, אם לא לונה, לפחות לונה הקטנה... אבל אם לא, אז לא, כנראה שנגזר עלי לסבול כל חיי....

(פונה לצאת)

- לונה: שב! אתה לא יכול להגיד דבר כזה וללכת. תרשה לי להיות בשוק?
- פורפרה: (סוגר את הדלת ונכנס בחזרה) את ראית את זה! תודי שראית! תודי!
- לונה: טוב, שמתי לב למשהו, אבל לא תיארתי לעצמי...
- פורפרה: והשירה שלך! אם רק היו לי מלים... השירה שלך התנפצה כמו רחש הגלים על סלעי לבי המצולק...
- לונה: איזה יופי אתה מדבר...
- פורפרה: ברגע שהתחלת לשיר... כאילו שפכת נפט על הניצוץ שהיה בי, והוא הפך לשרפה, הרגשת, שאני בוער מבפנים, בוער לונה בוער!
- לונה: איזה רומנטי, אוסקר אף פעם לא אמר לי שאני נפט...
- פורפרה: תתחתני אתי, לונה?
- לונה: אבל אני נשואה!
- פורפרה: אז בואי נברח מכאן.
- לונה: לאן?
- פורפרה: למדבר.
- לונה: אנחנו במדבר!
- פורפרה: אז לאוסטרליה, לקוטב, נחיה באיגלו, העיקר שניה ביחד.
- לונה: אם הייתי יותר צעירה ולא נשואה...
- פורפרה: (סוחף אותה לריקוד סוער, רודף אחריה בכל החדר) אני לא רוצה אותך צעירה, אניח רוצה אותך בדיוק כמו שאת: עם הבשלות, הנשיות, עם ניסיון, עם חום שלך...

(רוקד אתה בפראות, הם נפלים על הספה, היא רוכנת מעליו ועומדת לנשקו, נכנס אוסקר. היא מבחינה בו והוא בהם, פאזזה).

לונה: (צורחת) מה אתה צועק?! נכנס וצועק. אתה יודע בכלל מה היה פה?

(מתחילה לעשות לנמרוד עיסוי לב).

פפרנו: מה קרה?

נופית: (נכנסת) מה קרה? מה קרה?

לונה: היתה לו התקפת... התמוטטות... התקפת התמוטטות!

פורפרה מים...

לונה תביאי לו מים!

פפרנו: מה קרה? למה התמוטטת?

פורפרה: אני... אני... אני מאוהב.

פפרנו: במי?

לונה: אתה לא חייב לגלות.

נופית: גם אני אוהבת אותך נמרוד.

פפרנו: (לנופית) זה בגללך!

נופית: מה בגללי?

פפרנו: הוא התמוטט.

נופית: בגללי?

פורפרה: מה חשבת? שסתם אמרתי לך שאין שום דבר יותר חשוב ממך? אני לא יכול

לחיות יום אחד בלעדייך! אבל אם לא... (קם ללכת, פפרנו עוצר אותו)

- פפרנו: נופית, הוא הציע לך משהו, והוא מחכה לתשובה!
- פורפרה: אל תלחץ עליה...
- לונה: אני במקומך הייתי אומרת, שאני מסכימה.
- נופית: אני מסכימה, אבל למה?
- לונה: למה? מזל טוב! מזל טוב! (מנשקת אותה)
- פפרנו: מזל טוב! (חיבוקים ונישוקים, פפרנו מושיב את נמרוד, לונה את נופית על יד נמרוד ומתחבקת עם בעלה)
- נופית: אני עוברת לגור איתך בתל אביב.
- פורפרה: יש רק בעיה קטנה עם הבית... אני בדיוק עובר דירה...
- נופית: מה אתה עוזב את המגדל דירות?
- פורפרה: להפך, אני עובר לדירה באותו מגדל, רק קומה אחת גבוהה יותר, לגג...
- נופית: אבל אמרת שאתה גר בדירת גג.
- פורפרה: יש גג ויש דירת גג... אבל הבעיה היא לא הגג, הבעיה היא שמכרתי את כל הרהיטים ועוד לא הספקתי לקנות חדשים...
- נופית: לא חשוב לי.
- פורפרה: לי זה חשוב! אני לא מוכן להביא אותך לדירה ריקה. את צריכה לחיות כמו נסיכה, עם כל הנוחיות!
- לונה: רגע אחד ילדים, מה הבעיה? רהיטים? אנחנו ניתן לכם כל מה שאתם צריכים.
- פורפרה: אני מצטער, אני לא מוכן לקחת שום דבר. אצלי זה עיקרון!
- נופית: מה הבעיה שלך? ההורים שלי יתנו.
- לונה: תיקחו מה שאתם צריכים, עד שתסדרו.

נופית: בשביל מה יש הורים, אם לא בשביל לתת? אני הולכת לארוז. אל תברח לי.
(יוצאת)

פורפרה: לעולם לא.

נופית: מאמי את באה לעזור לי?

לונה חן, אני רק מודיעה למצליח, שיביא משאית מהעירייה.
הבנות יומצאות הגברים נשארים לבדם (לונה יוצאת)

פפרנו אתה עוד רוצה לשחק טניס?

פופרה לא תודה...

פפרנו אתה נראה מודאג קצת...

פורפרה: אני לא יודע איך נסתדר, עכשיו שאני משפחה... אני קצת בקשיי נזילות,
אוברדרפט.

פפרנו: בשביל מה יש משפחה? אני אעזור לך. (שולף פנקס צ'קים)

פורפרה: ממך אני לא לוקח כלום. אצלי זה עיקרון.

פפרנו: כמה?

פורפרה: עשרים אלף.

פפרנו: (ממלא צ'ק) עשרים אלף?

פורפרה: כן, עד מחר. פשוט כל הכסף הזמין שלי מושקע כרגע במניות.

פפרנו: איזה מניות?

פורפרה: זה בינינו כן? מניות של חברת סלולר חדשה. יש לי מידע פנימי, חבר שלי
הוא המנהל שלה. הם פיתחו עכשיו את הדור החמישי של הטלפונים הסלולרים

פפרנו מה עם הרביעי?

פורפרה דילגו עליו. הדור הרביעי זה כמו שתי קופסאות קוטג וחבל לעומת הדור החמישי. זה טלפון שעושה הכל. מקליט מצלם גולש באינטרנט, מתחבר ללויין מתחבר לכבלים ומכבה ומדליק את המכשירי חשמל בבית.

פפרנו מה אתה אומר?

פורפרה מחר בבוקר הם מודיעים על זה בבורסה של ניו יורק. מחר בצהרים המניה שלהם עולה במאתיים שלוש מאות אחוז - מינימום.

פפרנו יש לך איזה טיפ בשבילי?

פורפרה: תקנה.

פפרנו בכמה?

פורפרה כמה אתה רוצה להרוויח?

פפרנו כמה שיותר, אני עוד לא עשיתי לביתי, כולם עשו לביתם, אני אורווה לא עשיתי. מה השם של החברה? אני אתקשר לבנק שלי שיקנו לי...

פורפרה: מאוחר מדי. הבורסה בניו יורק כבר סגורה.

פפרנו (מאוכזב) לעזאזל

פורפרה למזלך אני נמצא בקשר עם החברה של הברוקרים הכי תותחים בניו יורק. הם מחוברים און ליין לבורסה, אני יכול לבקש מהם טובה אישית לקנות עבורך איזו חבילת מניות יפה במחיר עלות ללא עמלה...

פפרנו תודה תודה...

פורפרה ברור לה כמובן שחברה בסדר גודל שלהם לא מתעסקת בקטנות, חמישים אלף דולר זה מינימום אצלם. מעניין אותך?

פפרנו: מאוד. איך עושים את זה?

פורפרה: תעביר לי את התיק. (מוציא ניירות מהתיק) תראה, תחתום לי על ייפוי כוח לפעול בחשבון הבנק שלך עד גובה של חמישים אלף דולר...

- פפרנו וזהו? אני בפנים? אני מסודר?
- פורפרה אתה מסודר, אני מסודר, הכל בסדר. רק תחתום כאן, וכאן, וכאן בראשי תיבות...
- (בעוד אוסקר חותם על הניירות, נכנסת לונה עם הפקחים, היא מורה להם מה להוציא והם מרוקנים את הבמה מכל הרהיטים)
- נופית: (נכנסת עם התיקים) נמרוד תעזור לי בבקשה תקח את כל הדברים מהחדר שלי...
- נמרוד בשמחה (יוצא)
- נופית (לפקחים) נו מה אתם עומדים, תקחו כבר את הכורסא. אמא אני לוקחת את המיקרו ואת הבאדי פרפקט שלך
- לונה: תקחי את שלך.
- נופית אבל שלך מתקפל יותר קטן.
- לונה אז תקחי את הבאדי שייפר.
- נופית אבל הבאדי שייפר לא עובד על התחת
- לונה מאמי, תקחי כל מה שיעשה אותך ואת התחת שלך מאושרים
- נופית תודה מאמי אני מתה עלייך. (מתנשקות)
- לונה גם אני נשמה. נופיתי, תתנהגי אצלו יפה, בלי הקריזות שלך.
- נופית: כן, אימא.
- פפרנו: (לנמרוד) תשמור על הילדה היפה שלי.
- נופית אני לא ילדה!
- פפרנו אבל יפה.
- לונה: יפה שלי, אני כל כך אתגעגע אליך...

פורפרה: אל תדאגו. היא תחזור אליכם עוד לפני שתספיקו להתגעגע. אבא, אימא, אני לעולם לא אשכח את מה שקיבלתי מכם. בואי נופית, נצא לשחר חדש. (השניים יוצאים, פפרנו ולונה מתרפקים זה על זה בנחת).

תמונה 3 – בית ראש העיר

בית ראש העיר. שעה-שעתיים אחר כך. זפיקות בדלת, פטיש, נחמן טוש, צוקר והרב, עומדים בפתח)

כולם: מזל טוב, בשעה טובה...

לונה: אתם כבר יודעים? באמת? ואני רציתי, שזה יישמר בסוד...

פטיש: אפשר להסתיר ידיעה כה משמחת?

טוש: כל העיר מדברת...

לונה: מה זה חשוב, במילא כולנו משפחה אחת גדולה. כנסו, שבו.

צוקר: איפה?

לונה: אני מצטערת, נתנו את הסלון לילדים... עד שיסתדרו.

פטיש: וגם את האורגינלים מהקירות הורדתם...

לונה: מה לעשות? הילדה מאוד קשורה אליהם.

פפרנו: ככה באים להגיד מזל טוב? בלי בקבוק ביד? בלי פרחים?
(נכנסים דוידוב ומורדוב עם עוגות, יין, מנגל, צידנית שולחן וכיסאות)

מורדוב: מזל טוב!

דוידוב: בשעה טובה!

מורדוב: שמחנו כל כך כששמענו.

דוידוב: זאת עוגה, שאתה אוהב, מאישתי.

מורדוב: ואני עוד מעט אעשה שיפודים טעימים טעימים ברוטב...

פפרנו: תודה, תודה... אתם רואים? שני אלה יודעים איך להגיד מזל טוב.

(מרימים כוסיות)

פטיש: שתזכו רק לנחת ואושר ואריכות ימים. לחיים!

צוקר: לחיי הזוג הצעיר – נמרוד ונופית! לחיים!

טוש: לחיי הזוג העוד יותר צעיר – אוסקר ולונה! לחיים!

הרב: מי שבירך אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל המשפחה הנחמדה שפע ברכות. ונאמר אמן.

כולם: אמן!

פפרנו: רבותי, יש לי עוד חדשות מצוינות. הביקורת עברה בשלום!

(קריאות שמחה)

צוקר: אני רוצה להרים כוס מיוחדת לחיי כולנו, לכבוד הנאמנות ושיתוף הפעולה הנהדרים! לחייך, אדוני ראש העיר.

פפרנו תודה צוקר.

מורדוב: איפה תהיה החתונה?

לונה: כנראה שיהיו שתי חתונות. אחת כאן בעיר, צנועה, בשבילכם, ועוד אחת ענקית מפוארת, בתל-אביב, במגדלי... גני... אולמי משהו.

דוידוב: מתי?

לונה: מתי שנוכל למצוא זמן. אנחנו נהיה עסוקים מאוד בזמן הקרוב. עם הקשרים של החתן שלנו אני אהיה מאוד עסוקב בהקמת האופרה ואוסקר הולך לקבל הצעות מאוד מעניינות.

כולם מה מה?

- פפרנו: עוד מוקדם לדבר...
- לונה: צנוע כזה... הוא יכול להיות יושב ראש השלטון המקומי, או אפילו מזכ"ל המשטרה!
- טוש: דרך אגב אוסקר, רציתי לבקש ממך משהו קטן...
- פפרנו: בבקשה.
- צוקר: גם אני, לא גדול.
- טוש: קודם אני. הבן שלי גמר לא מזמן תואר ראשון במכון ווינגייט, אולי אפשר לעזור לו להתקבל...
- צוקר: הבת שלי, אחרי היישור שיניים מאוד היתה רוצה.....
- לונה: תסלחו לי נחמן וצוקר. זה לא אישי. אם אוסקר יעזור לכם, תכף יבואו עוד מאה מדוכאים.
- טוש: אנחנו לא מדוכאים.
- לונה: חס וחלילה, אתם חברים. אני מדברת על כל מיני נודניקים שלא נותנים מנוחה עם הבקשות שלהם.
(נכנס פוסטה)
- לונה: בבקשה. אתם רואים על מה אני מדברת. כן פוסטה אחי היקר, מה אתה כבר רוצה מאוסקר? הבן שלך גמר עממי, ואתה רוצה להכניס אותו לאוניברסיטה?
- פוסטה: (נבוך) אוסקר, אני חייב לדבר אתך דחוף.
- פפרנו: לא עכשיו.
- פוסטה: אוסקר, קרה משהו מאוד מוזר, נדמה לי שהמבקר שהיה פה....
- לונה: והחתן של הבת שלי, אל תשכח את זה פוסטה.
- פוסטה: מזל טוב... בכל אופן הוא לא... מי שחשבנו שהוא!

- פפרנו: מה זה?
- פוסטה: הוא לא מבקר, הוא...
- לונה: כן?
- פוסטה: הייתי אומר שהוא... רמאי!
- לונה: אילך אתה מעז לדבר עליו ככה? מי אתה. אתה לא שווה את הצהוב, שהוא מוציא מהעיניים בבוקר!
- פפרנו: תולעת! מי אתה שתגיד "רמאי" על איש כזה?
- פוסטה: אבל יש לי פקס...
- פטיש: של מי?
- פוסטה: של המבקר הזה. מצאתי את זה בזבל, הנה.
- לונה: איך אתה מעז לחטט בזבל של אנשים יותר חשובים ממך?
- פוסטה: בעלך אמר לי.
- פפרנו: מי?
- פוסטה: אתה אמרת לי לצותת ולחטט...
- פפרנו: לא היה ולא נברא! למי הפקס?
- פוסטה: לאיזה מערכת של עיתון...
- צוקר: תקרא כבר!
- פוסטה: (קורא) להלן השתלשלות העניינים: (מהמהם) הנה. "פתאום נוחת עלינו ראש העיר, אוסקר פפרנו, משלם את החשבון, נותן לנו כסף ומזמין אותנו אליו הביתה. מסתבר שהוא חשב שאני עובד של משרד מבקרת המדינה, והוא נכנס להיסטריה... ויש לו המוך סיבות טובות. האיש הוא דיקטטור צעקני, מגולמן, פנטזיונר שקרן, חלקלק, אמבה חסרת חוט שדרה לחלוטין ואופרטוניסט חסר

תקנה. מקרה קלאסי של פשפש שעלה לגדולה... אפס פרובינציאלי שלא הייתי
נותן לו לנהל חנות מכולת... אפס פרובינציאלי"

פפרנו: למה הוא עוד פעם אומר "אפס פרובינציאלי"!

לונה: אל תגיד "אפס פרובינציאלי"?

פוסטה: "...לכן הוא חי בפחד וחושד בכל מי שמסביבו. לפשפש הגדול יש פשפש קטן
בשם פוסטה... "מכאן אפשר לדלג..."

(צוקר חוטף את המכתב וקורא)

צוקר: "פשפש קטן ומתועב בשם פוסטה, שעוקב ומצותת אחרי כולם ורץ לדווח
לאדונו, האיש הזה הוא ממש מקרה גבולי. הגזבר צו...צו..."
(רוצה לבלוע את הנייר)

טוש: (חוטף את המכתב וקורא) "הגזבר צוקר מבצע מעשי סדום בכספי הציבור.
מקבל חמש משכורות מראש העיר אבל זומם להדיח אותו בטענה שהוא
מושחת. האחראי על מחלקת החינוך נחמן טוש..."
(נעצר ובורח לצד השני, הרב חוטף ממנו את הנייר)

הרב: (קורא) "הוא חרמן בלתי נלאה, שמציק מינית לעובדות שלו... לעומתו הרב
המקומי, מישעי, הוא באמת גאון בתורה. רק גאון כמוהו מסוגל לג...לג..."

טוש: (חוטף בחזרה) "רק גאון כמוהו מסוגל לגנוב בלי הכרה ולמצוא פתגם שיצדיק
כל גנבה. המתחסד הגדול מכולם הוא היועץ המשפטי..."

פטיש: (חוטף וקורא) "...חנפן וצבוע, שמספק הכשר חוקי לכל מעשי השחיתות
ונודניק, שמסוגל להוציא אדם מדעתו." "אני נודניק?
(כולם מהנהנים, צוקר חוטף את הפקט)

Dצוקר: (קורא) "למרות שהלשון שלו תקועה עמוק עמוק בתחת של ראש העיר, הוא
התחנן להיות עד מדינה כדי להלשין על כולם."
(פאוזה)

מורדוב: עלינו הוא לא אמר כלום?

פוסטה: כלום.

דוידוב: אבל הוא הבטיח לנו.

לונה: יותר טוב ככה. הנה גם עליי הוא לא כתב.

פוסטה: דווקא עלייך הוא כן כתב. הנה: "אשת ראש העיר..."

לונה: תן לי. (קוראת) "אשת ראש העיר חושבת, שהיא זמרת אופרה".
(מפסיקה, בעלה רוצה לקרוא, היא מחביאה את הפקט בחזייה
שלה, אוסקר מוציא אותנו משם)

פפרנו: (ממשיך) "אבל הקול שלה הוא צירוף מדהים של פטיש אוויר ומשור חשמלי,
פשוט מפגע אקולוגי. היא והבת שלה לא מפסיקות לעשות לי עיניים. הבת
מטומטמת והאימא מיוחמת."

(פאוזת. כולם בתדהמה) איך? איך זה קרה לי? אני, שמריח סכנה הכי קטנה
מקילומטרים! אולי אני באמת צריך ללכת הביתה... הרג אותי, שחט אותי, עקר
לי את הלב, הוציא את כל הטינופת החוצה ועוד לקח ממני ייפוי כוח לכל
חשבונות הבנק שלי...

פטיש: ממני שלושים וחמישה אלף...

טוש: ממני חמישים ושבעה ... ומורה בהריון.

הרב: ממני תשעים וארבעה אלף ...

צוקר: (מחשב) ויחד עם המאה עשרים וחמש ממני האיש יצא מפה עם הרבה הרבה
כסף ...

לונה: והרהיטים? והאורגינלים של גוטמן? (פאוזת ונופית (בהיסטריה) נופית!!! אנחנו
יושבים פה, והילדה שלנו... תצלצל למשטרה.

כולם לא לא לא משטרה...

(נופית נכנסת עם זר פרחים ענק ופנים מרוחות מבכי)

נופית לא צריך, אימא...

- לונה: מה קרה?
- נופית: עצרנו במרכז לשתות קפה... הוא היה כל כך רומנטי. הוא אמר לי, שהוא אוהב אותי, ושהוא רוצה לתת לי את כל הפרחים בעולם, ואז הוא נתן לי מאתיים שקל ושלח אותי לחנות פרחים... לקנות לעצמי את הזר הכי גדול והכי יקר של גלדילות... ואני הלכתי, וקניתי, את הזר הכי גדול והכי יקר של גרברות, כי לא היו גלדילות, למה זה לא העונה... וכשחזרתי... כשחזרתי...
- לונה: הוא לא היה שם... מסכנה שלי ... (מחבקת אותה)
- נופית: לא הוא ולא האוטו של אבא. איך אני מתביישת... איזה פרצוף יהיה לי בעיר? מה, כולכם כבר יודעים? (כל הנוכחים מהנהנים)
- איך אני רעבה... (נופית ולונה יוצאות)
- פטיש: איך נפלנו, אוסקר, איך נפלנו...
- פפרנו: איך התחיל הכול? מי האידיוט, שהפיץ את השמועה, שהאיש הוא מבקר?
- פטיש: אידיוט? שני אידיוטים, מורדוב ודודוב!
- מורדוב: אני? אני רק באתי ואמרתי אולי...
- דודוב: רצינו לעזור...
- פפרנו: אתם מפוטרים!
- פטיש: ותגידו תודה, בטורקיה היו ישר יורים בכם!
- דודוב: אוסקר, אני לוקח על עצמי את כל האחריות, תפטר אותי. לו יש אישה ושלושה ילדים...
- מורדוב: תפטר אותי... לו יש אימא חולה...
- פפרנו: שניכם מפוטרים!
(מצליח נכנס במרוצה)
- מצליח: אוסקר, מהר, תדליק טלוויזיה.

פפרנו מה עכשיו?

פפרנו לוחץ על השלט, כולם מביטים בטלויזיה בדממה. נשמעת קריינות המתארת את מעשי השחיתות

טוש הנה אני...

צוקר והנה אני...

הרב והנה אני. כתוב "צולם ביום חול"?

המר מי צילם אותנו?

פפרנו מה זה חשוב? (מכבה)

מצליח אל תשאלו מה קורה. העיר מלאה עיתונאים וצוותים של טלויזיה ורדיו, ים של נידודות שידור ממלאות את כל החנייה לפני העירייה, העיתונאים מראיינים את התושבים ומצלמים את המזבלה וכולם, כולם, מחפשים אותך...

פפרנו: זהו... הכרישים הריחו דם... עכשיו העכברושים יתחרו ביניהם מי חופר הכי הרבה זבל... שיכתבו מה שהם רוצים. העיקר שהבקורת עברה בשלום. המצפון שלי נקי, מה עשיתי? אני המצאתי את השיטה? מה פתאום? זאת הנורמה! המערכת לא משאירה ברירה לאף אחד, מי שעובד לפי החוק – לא מגיע לשום מקום, מי שלא לוקח – פראייר.

תגידו לי אתם, מה הפשע הגדול שלי? שיקרתי? נכון, שיקרתי. את משרד האוצר, כדי להשיג תקציבים לחור הזה. רימיתי? כן רימיתי. אבל את מי? את העצים, שהבאתי לכאן מהצפון, אם העץ היה יודע, לאיפה הוא בא, הוא היה מתאבד. גנבתי? כן גנבתי. אבל ממי? לא מהתושבים חס וחלילה, גנבתי מהגנב הכי גדול, מהגנב ברשיון, ממי שגונב כל יום אותי, אותך, את כולנו! מהמשלה!

מה אתם צוחקים? עלי אתם צוחקים? על עצמכם אתם צוחקים! מהכיס שלכם גונבים את הכסף, את העתיד שלכם ממשכנים. חיים על חשבונכם, ואתם צוחקים. ובזמן שאתם צוחקים והפה שלכם פתוח, אתם בולעים הכל. כל מה שהם מאכילים אותכם – אתם בולעים. תצחקו, תצחקו...

(הפלאפון של מצליח מצלצל, מצליח עונה ומעביר לאוסקר,
דממה)

פפרנו: כן... מדבר... כן אדוני... כן אדוני... מיד אדוני. (טורק, המום)

רבותי, יש לי חדשות רעות... כולנו חייבים להתייבב מיד בעירייה. הגיע פקיד בכיר
ממשרד מבקרת המדינה.

(דבריו נופלים כרעם על כל הנוכחים, הקופאים בתנוחות
שונות. תמונה גדולה של מבקרת המדינה יורדת. חושך)

קריין: שנה אחר כך. (האור נדלק על מי שנקרא בשמו)

ראש העירייה אוסקר פפרנו: זכאי מחוסר ראיות. נבחר מחדש לראש העיר. נבחר
ליושב ראש רשות השלטון המקומי.

היועץ המשפטי ניקולאי המר: נעשה עד מדינה וזכה לחסינות. הצטרף למשרד עורכי
דין משגשג.

הגזבר צוקר: זכאי מחמת הספק, מנהל חשבונות בכיר בחברה שהוא סידר לה פטור
מארנונה.

ראש מחלקת החינוך והתרבות, נחמן טוש: כתב האישום בוטל מחוסר עניין ציבורי.
מנהל כיום סמינר למורות.

הרב מישעי: נשפט לשלושה חודשי עבודת שירות, הפך לקדוש וייסד חצר משל
עצמו.

ששון דוידוב וששון מורדוב: מובטלים, חותמים בלשכה פעמיים בשבוע.

יעקב פוסטה: מרצה חמש שנות מאסר באשמת פריצה והאזנות סתר.